

1964

Štev. 12.

December

Leto XIII.

MISTI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

ZELO ZANIMIVA NOVA KNJIGA

SKOZI LUČI IN SENČE

Spisal RUDA JURČEC v Argentini

V septembrski številki MISLI smo navedli kratek izvleček iz te knjige: **KO ŠE NISEM IMEL TRI LETA**. Zdaj je knjiga dospela v več izvodih in si jo lahko nabavite pri MISLIH. Na kratko je o knjigi rečeno:

KNJIGA, POLNA PODOB O NAŠI NARODNI IN POLITIČNI RASTI — RAST SLOVENSTVA IZ KORENIN NOVIM, JASNIM OBZORJEM PRAVE SVOBODE NAPROTI.

Ocena Alojzija Geržiniča pravi med drugim: S knjigo Jurččevih spominov je naša memoarska literatura dobila izvirno globoko zasnovano delo. Odpirajo se nam pogledi v polpreteklost, kakor nam jih še nihče ni odprl. Jurčec je z vsem svojim bistvom v slovenstvu, prav zato tudi išče, kje slovenstvo je . . . in preko njega v konstelaciji svetovnih razmer in idej.

Naročajte pri MISLIH. Cena broširani £ 1-0-0, vezani 30 šilingov.

NADALJE PRIPOROČAMO:

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poštnina).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljujoči članki.

SOCIOLOGIJA — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina imamo spet v zalogi. Poprejšnja zaloga, dosti velika, je pošla. Znamenja, da se rojaki zanimata.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo dr. Ahčina. £ 1-10-0.

Tudi to knjigo prve zaloge smo vso razprodali, pa smo jo morali na željo novih naročnikov spet nabaviti.

DOMAČI ZDRAVNIK, Knapjova zdravilna metoda £ 0-15-0.

SIMON GREGORČIČ: Poezije, novo izdanje razlago £ 1-0-0.

LJUBLJANSKI TRIPTIH. Povest, spisal Ruda Jurčec. £ 1-0-0.

GORJANČEV PAVLEK, čaroben izlet iz Argentine v Slovenijo — £ 1-0-0.

IGNACIJ KNOBLEHAR, zgodbe velikega našega rojaka-misijonarja pred stoletjem v Afriki. — £ 1-0-0.

PO SVETLI POTI, spisal dr. Franc Jaklič za fante in dekleta. £ 1-0-0.

SLOVENSKA UMETNOST V ZAMEJSTVU, z mnogimi slikami — £ 1-0-0.

VELIKA RIDA — povest Karla Mauserja — 10 šil.
PREKLETA KRI — povest Karla Mauserja — 10 šil.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. £ 1-0-0.

MATI IN UČITELJICA — predzadnja okrožnica Janez XXIII. — 6 šil.

MOJKA BERE — za učenje otrok v slovenskem braju — 6 šil.

KUZAMURNIK IN STRIC JAKA — slikanica z zelo šaljivo vsebino. Vsaka 6 šil.

BOŽJE DETE PA VENDAR OSTANE

LETO ZA LETOM ISTA SLIKA O BOŽIČU: svetloba in tema se prečudno mešata v okvirju sveta. Cerkev nam poje iz božje besede: "Danes nam je iz nebes prišel pravi mir, danes se po vsem svetu cedi med; danes nam je zasinil dan novega odrešenja, starodavne obnove, večne sreče". V duhu poslušamo angele, ki pojo nad hlevcem Odrešenika: "Mir na zemlji ljudem . . ."

Pogled v svet na prvi videz postavlja te in take izlive prazniškega navdušenja na laž. Kje na svetu je zares mir, kod se cedi med, kje uživa človeštvo resnično odrešenje?

Ali po deželah, koder se koljejo med seboj v državljanskih vojnah, kot v nesrečnem Congu in razdvojenem Vietnamu? Ali v Maleziji in Indoneziji, ki se merita in si žugata z medsebojno "konfrontacijo"? Ali sploh kje v območju prostranega Pacifika — morja MIRU!! — ali kjerkoli v državah zemeljske oble, ki se kosajo med seboj, katera se bo krepkeje oborožila?

Ali v deželah — in teh je večina — koder iz noči v noč narašča število zločinov — Avstralija je med njimi — da jih naslednje jutro radijski poročevalec v 15 minutah ne more naštet? Ali naj

bo "odrešenje" v tem, da je zapeljevanje in pohujšanje mladine po "krščanskih" deželah med najbolj dobičkanosnimi industrijami?

Ni čudno, da se najdejo ljudje, ki pravijo: Božič s svojim oznanjevanjem miru in odrešenja je zgolj lepa sanja, pobožna želja, ki za uresničenje nima izgledov.

Kljub vsemu — Božje Dete ne zbeži pred poplavo svetovnega zla, kljub vsemu ostane na svetu. Ko se je prvič rodilo med nami, ko je "polnost časa prišla", ni bila pokvarjenost človeštva nič manjša. Propad poganstva je bil na dnu, razpad judovstva na pohoču. Božje Dete se ni pomišljalo, dalo nam je prvi BOŽIČ. In z njim veliko — UPANJE!

Danes je poleg zla na svetu veliko DOBREGA. Dobro je prilično skrito, ne razkazuje se rado, kot se zlo razkazuje. Dobro ne napravlja iz sebe industrije, kot jo napravlja zlo. Kljub vsemu: Kdor hoče videti dobro in ga najti, mu ni nedosegljivo. Božje Dete to ve.

Božje Dete to ve, ne zbeži iz zlobe sveta. Odločno ostaja. In z Njim svetu in vsem med nami: ostaja veliko UPANJE!

ČAS ČEŠČOSTI PRED REJEMOM SV. OHAJILA je papež Pavel skrajšal na eno samo uro. To se pravi, da eno uro poprej ne smeš ničesar zavžiti — razen vode. Ne zahteva se torej več

teščost treh ur. Cerkev nas naravnost "cerklja", ali ne? Pa je vendar še toliko takih, ki sv. obhajilo samo gledajo, če sploh toliko blizu pridejo . . .

SLOVENSKO PISMO ZA BOŽIČ

Pisatelj **Karel Mauser**

BOŽIČNI ČAS NAS POTEKNE v svoj tok in nas nosi. Spet je božič.

Kakor da smo preteklosti in bodočnosti zaprli vrata, tako hlepeče se oklepamo božičnih dni. Želimo pozabiti, kar je grenko in boleče. Iz preteklosti smo spustili v te dni samo lepe mladostne spomine, iz bodočnosti samo sanje.

In prav to je napak!

Ljubimo božič, oklepamo se ga, želimo si ga in težko ga čakamo, toda odtrgali smo ga od življenja, ki ga živimo vsak dan. Prav kakor odločimo pečko iz breskve. Postavili smo božič v tron, da imamo z njim veselje, nismo ga pa znali vkleniti v svoje redno življenje. Prepričan sem: V tem je pomen vseh praznikov, da nam pomenijo miljne kamne na poti, da skozi vse leto vemo, kje smo in kam gremo.

Prav zavoljo tega pišem to pismo.

Čas je tak, da mu ne veš imena. Ko zagrebeš glavo v dlan, se v duhu postaviš pred zemeljsko oblo in iščeš kraj, kjer bi rad za vselej obstal, kdo je, ki bi našel prostor, kjer sta mir in pravica zvesta soseda?

Pojdi od Indije do severnega tečaja, teža in skrb sta na vsakem delčku zemlje. Nekoč, stoletja nazaj, bi morda še našel kraj, kjer je življenje cvetelo v stari pristinosti. Danes ga ni več. Dvignili smo se, zrasli preko svojih moči in zdaj ne najdemo več poti domov. Zagrizeno rinemo v bodočnost, stojimo na hrbtih svojih bratov, da bi dlje videli. Z grožnjami in vojskami ustavljam prijatelja. Belega kruha pijani in brez solze zgrabimo brata, ki je umrl, ker niti črnega ni imel.

Čas je tak, da mu ne veš imena. Atom imamo pred seboj na mizi. Bojimo se ga, pa vendar ga dražimo. Nekoč bo morda razdril tvoj in moj krvni obtok. Nor je tisti, ki je deset let koval nož, da se je z njim lahko zaklal.

Pod nami je pekel, nad nami je nebo in med peklom in nebom hodimo. Zdaj smo bliže nemu, zdaj drugemu. Slepi se otepamo s hudim in dobrim.

Pa imamo božič in ga ne znamo prenesti v življenje. Tri, štiri dni se ga oklepamo, potlej gre drevesce v smeti, jaslice v skrinjo in mi — na staro pot.

Pa je rešitev tega stoletja samo še v božični skrivnosti. Kaj je v njeni luči sila, ki lahko mori telesa? Duh je močnejši. Vstali bodo narodi, ki so jim telesa priklenjena k zlemu, z duhom pa so pri dobrem. In vse ostalo bo našlo pot k jaslicam. Vsi pridemo do tja in tam bomo spoznali, kako ničevno je vse, čemur pravimo veliko in mogočno. Napuh velikih se bo osul kakor jesenske rože

Dragi prijatelji, treba je samo, da božič prenesemo v vsakdanje življenje. Naj ne bo božič samo praznik pri mizi in darovih. Živeti je treba z božičem vsak dan — preprostost prvega božiča prenesti v življenje.

PRVO: Kar delaš, delaš za vse. Ne samo zase, ne samo zato, da toliko in toliko zaslužiš. Od tvojega dela živi še kdo in od njegovega dela živiš ti. Ta misel naj ti ohranja preprostost.

DRUGO: Nisi na svetu sam. Svet je velik in na njem je veliko lepega in veliko bridkega. Pomisli, ko od obojega jemlješ. Ne zajemaj z veliko žlico, kar je lepega, ne z malo, kar je bridko. Poleg tebe jih je mnogo, ki jim ostaja samo bridko, ker so lepo pobrali tisti, ki vidijo le sebe. Toda vsakdo je naš brat in vsak ima pravico, da tudi od lepega delež dobi.

TRETJE: Ko se je Bog rodil za nas, ali bi se ne mogli mi za svojega brata? Usmerjajmo svoje življenje in vse svoje delo tako, da z obojim ohranjamo življenje ne le sebi, ampak tudi bratom, ki jih sicer ne poznamo, pa jim vendar moramo biti varuhi.

To je božič v življenju.

Svet danes rešujejo konference. Rešile ga ne bodo. Govorjenje se v vetru zgubi. Svet bo rešila božična misel, če jo bomo v življenje prenesli.

Slovenski človek ima svoje mesto na zemlji. In ker ga ima, ima tudi dolžnost, da po svoji moči prispeva k prihodu božične misli v slovensko življenje. Ne praznujmo torej božiča tako kakor tisti, ki v božiču vidijo le obloženo mizo z jedjo in darovi. Ne ponižujmo praznika na stopnjo semanjega dne!

Pokažimo duha!

Naj bo tole pismo pisano za božični dan vsem Slovencem. Naj bi blagoslov božjega Otroka ostal z nami vse dni! ("A.D." 1956)

Po tretjem zasedanju vesoljnega zbora

PRED ODHODOM NA TRETJE KONCILSKO zasedanje v Rimu je pozval ljubljanski nadškof dr. Pogačnik vernike, ki so napolnili stolno cerkev, k sodelovanju:

"Razširite svoje srce! Cutite s Cerkvijo! Sodelujte z njo! Skrbi, boje, zmage, veselje in žalost delite z njo! S svojo molitvijo in žrtvami pomagajte k uspehu koncila!"

Skoraj tri mesece je trajalo tretje zasedanje, zaključili so ga 21. novembra. Kaj se že zdaj lahko pove o uspehih?

Praden kaj povemo, vzemimo na znanje še papeževe besede pred tretjim zasedanjem:

"Koncil je zbudil veliko upanje, pri nekaterih pa tudi pretirane misli, da bodo koncilu neposredni sledili tudi sadovi. V božjem kraljestvu pa prihaja novo navadno počasi in v tihoti. Molimo, da se poglobi pojmovanje o Cerkvi in da postane Cerkev dejavna sama v sebi. Molimo dalje, da bi Cerkev našla stik z današnjim svetom . . . in mu tako služila za odrešenje, za napredek in mir."

Tretje zasedanje se je torej v prvi vrsti bavilo z **vprašanjem Cerkve**. Kaj je že sama narava Cerkve, kakšen je njen notranji ustroj, kako vse to pojasniti današnjemu svetu in ga pridobiti za sodelovanje?

Šlo je za to, da se Cerkev sama sebe ponovno živo zave in se na novo predstavi svojim lastnim ljudem, katoličanom, pa prav tako ostalemu svetu. Ne da bi Cerkev sama sebe ne poznala, ali da bi v teku stoletja o sebi kaj pozabila. Je pa narasla in se razširila med nove narode in nastalo je vprašanje, če njen nekam zastareli jezik razumejo.

Kaj je tretje zasedanje v gornjem smislu doseglo, je morda najbolj na kratko in jasno povedal Anglež Douglas Woodruff, ki je zapisal: **Vse stanovne in skupine v Cerkvi je koncil dvignil na višjo stopnjo.**

Vzemimo najprej **škofe!**

Prvi vatikanski koncil pred skoraj sto leti je razglasil papežovo nezmotljivo prvenstvo, potem se je moral raziti, ker je nastala vojna. Ni bilo časa, da bi se dogovorili in določili odnose med papežem in škofi. Od tedaj do današnjih časov se je nekako utrdil občutek, da je papež edini odgovoren za vso Cerkev, škofje imajo oblast le v svojih škofijah in to v toliko, kolikor jo dobe od

papeža. Bolje poučeni so vedeli, da je to mnenje zgrešeno. Sedanji koncil je dal izjavo, da imajo škofje kot nasledniki apostolov oblast in odgovornost s papežem vred za vso Cerkev **že v sami moči škofovskega posvečenja**. Morajo pa seveda ostati tesno povezani s papežem kot so bili apostoli s sv. Petrom, svojim poglavarjem. To je tako imenovani nauk o **kolegialnem ali korporativnem poklicu škofov** za vesoljno Cerkev.

Na višjo stopnjo je koncil dvignil tudi laike **svetne vernike v Cerkvi**. Ni prav misliti, kot se je pogosto pisalo, da so svetni ljudje le nekaka "čreda", nekake ovce, ki se pač dajo voditi pastirjem, škofom in duhovnikom, Cerkev pa sestavljajo le pastirji z mašniškim posvečenjem. Koncil je poudaril, da v resnici svetni ljudje, laiki, prav tako sestavljajo Cerkev, kot škofje in nižji duhovniki. Namesto "verna čreda" naj velja za vso Cerkev izraz **"božje ljudstvo"**, ki vključuje vse: laike, redovnike, duhovnike in škofo.

Tako je razumela svoj poklic prvotna Kristusova Cerkev in to je bilo treba na novo poudariti. Vsak krščen in birman katoličan ima kot v Kristusa vcepljen član božjega ljudstva tudi apostolsko in duhovniško službo. Vsak je soodgovoren za uso do celotne Cerkve. Zunanji poudarek temu prepričanju je dal papež s tem, da je povabil na koncil **nekaj katoliških laikov**, ki so smeli tudi javno govoriti.

Na višjo stopnjo je dvignil koncil tudi **žensko**. Ne pred Bogom in Cerkvijo, pač pa pred svetom in tudi pred mnenjem posameznih katoliških moških. Da tudi žena enakovredno moškemu sestavlja "božje ljudstvo", je papež pokazal, ko je povabil na koncil nekaj žen. Takrat je spregovoril lepe besede o **dostojanstvu žene in o njenem človeškem ter krščanskem poslanstvu**. Hotel je s tem tudi moške opozoriti na njihovo nalogo, naj grade boljše človeško družbo, ki ženske ne bo poniževala, kakor jo na žalost tako pogosto do tal ponižuje.

V zgoščeni obliki smo navedli nekaj ukrepov tretjega zasedanja sedanjega koncila. Do močnega izraza so prišla **načela**, ki naj vodijo Cerkev in njeno življenje v bodočnosti. Na praktične posledice teh in drugih načel, ki jih v tem poročilu ne omenjamo, bo treba počakati vsaj nekaj časa. Za nekatera verjetno več let, zakaj po papeževih besedah **"v božjem kraljestvu nove reči navadno prihajajo počasi in v tihoti"**.

ZDRAVNIKOVO BOŽIČNO PRESENEČENJE

(Iz hrvatskega lista: GLAS KONCILA)

AMERIŠKI ZDRAVNIK DR. LOOMIS pripoveduje v svojih spominih:

Mlada, slabotna žena pričakuje svoje prvo dete. Stojim ob njej z dvema medicinskima sestrama pričakujoč poroda. Ne bo lahek. Končno se pojavi nežna nožica. Vidim: deklica je. Ali kje je druga noga? Nagonsko sem slutil, da druge noge sploh ne bo. Moja slutnja me ni varala. Druga noga je bila samo do kolena. Kako bo uboga mati sprejela to novico? In kako sorodniki in znanci, ki čakajo zunaj?

V duhu sem videl nekaj let naprej: Slabotna pohabljen deklica sredi zdrave otročadi. Kako žalostno opazuje njihovo igro, sama pa ne more mednje. Zdajle je pa čas in lepo priložnost imam, da prihranim materi bolečino in otroku žalost. Vse je odvisno od mene, zdravnika, če naj deklica pride živa na svet — ali ne. Samo nekoliko bolj počasi naj se sučem ob težkem porodu, pa bo vprašanje rešeno. . .

Srce mi je strašno razbijalo. Kaj naj napravim? Odločim se: prihraniti hočem trpljenje ljudem — deklica naj umrje, preden prav zaživi. Naj se zgodi, ne morem drugače.

Prav tedaj se je spet prikazala rdečkasta nožica. Pretreslo me je. Uvidel sem, da ne morem biti — rabelj . . .

In je bilo tako, kot sem videl naprej: Mati je morala na živčno kliniko, in so jo pol leta zdravili. Pogled na pohabljeno hčerko je bil zanjo preveč. Čez čas sem mater in hčerko izgubil spred oči, ne pa iz spomina. Na mojo dušo je neprestano pritiskal občutek: Zakaj nisi rajši že takrat rešil obe . . . ?

Tako je poteklo 17 let. Naša klinika je imela božičnico. Udeležil sem se je. Zavesa se razgrne in na odru stojijo pred nami tri sladka dekleta. Srednja začne prebirati strune na harfi in poje:

Sveta noč, blažena noč . . .

ON BO PRIŠEL

I. Burnik

*On bo prišel
v podobi človeka
zamišljen in nem . . .
Odkar je prvič prišel,
so že 1964 kratov vzbrstele kamelije
takole nedolžno in živo,
kot še danes brstijo,
kot da nočejo usahniti več.
Midva sva bedna —
preobjedla sva se sladkih dobrin
in pozabila, da je predvsem
duša največ vredna!
Kam se bova skrila,
kaj bova vzela s sabo?
On bo prišel:
za nas rojeni Božji Sin.
Žalosten bo nad mano in tabo,
zamišljen in nem . . .*

Po končanem programu me neka gospa ujam za rokav: "Ali ste, doktor, spoznali deklico s harfo? To je tista, ki ste ji pred 17 leti pomagali na svet. Ona je vse moje sevelje, za ves svet je ne dam."

Nisem se mogel znajti. Da bi ona mogla biti tista?

"Da, doktor, videli ste, kakšna umetnica je zrasla z njo. Proteza naredi, da nihče ne opazi, da je pohabljena."

Ginjen sem deklico objel.

"Dete drago, zaigraj še enkrat in samo zame!"

Ko so strune na harfi zapele, so me polile solze in s sklenjenimi rokami sem molil:

"Zahvaljen, Bog, da v tisti težki uri nisem bil rabelj . . ."

Bazil Filipca

★ MELBOURNE JE DOBIL NOVEGA PO-MOZNEGA ŠKOFA v osebi dosedanjega generalnega vikarja Msgr. L. Morana, ki nam je veliko pripomogel, da imamo danes Baragov dom in dovoljenje cerkvenih oblasti za zidavo lastne cerkvice. Kar nenadoma je prejel imenovanje iz Rima in še to čast povrh, da je med škofi, posvečenimi na mednarodnem evharističnem kongresu v Bombay, Indija, po rokah samega papeža Pavla VI.

Msgr. Morana sem obiskal dan pred odhodom v Indijo, 27. novembra. Čestital sem mu v svojem imenu in v imenu vseh melbournskih Slovencev k visokemu odlikovanju, ki ga je resnično vreden. Zahvalil se mi je in obenem izrazil prošnjo, da se ga tudi mi spomnimo v molitvah. Saj se ga bomo, kajne?

Prepričan sem, da bo naš novi pomožni škof tudi v bodoče kazal očetovsko ljubezen in toplo razumevanje za našo narodno skupino v Melbournu. Bog ga živi mnoga leta!

★ Tako Msgr. Moran ni mogel držati obljube in biti med nami na KONCERTU, ki so nam ga v soboto 29. novembra pripravili sidneyski "Škrjančki". Pač pa je bil med nami Father Rafter, direktor katoliškega emigracijskega urada, od državnega emigracijskega urada pa naš dobri prijatelj in stari znanec Mr. Frank de Grood. Če je bilo petje Sydneyskih gostov vseč tem, ki našega jezika ne razumejo, kako je navdušilo šele slovenske poslušalce, ki so napolnili dvorano! Nikogar ni prijetni večer slovenskih pesmi razočaral in upam si trditi, da se zbor "Škrjanček" lahko prišteva med najboljše zборе v Avstraliji. G. Ludvik Klakočar, vodja zbora, in pevci zaslužijo vse naše priznanje. Ni bila majhna žrtev priti tako daleč in bilo je nekaj nepričakovanih ovir — pa vse se je srečno rešilo. Kjer je volja, tam je pot!

Upam, da so bili gostje iz Sydneya med nami zadovoljni, saj smo jim postregli, kolikor smo pač

ogli. Še enkrat vsem skupaj: prisrčna zahvala, zlasti g. Klakočarju! Obenem se zahvaljujem vsem, ki so mi kakor koli pomagali pri ureditvi dvorane in celotne prireditve, Simonu Špacapanu pa za tisk okusnih koncertnih programov. Lepa hvala tudi vsem rojakom, ki so ponudili svoje domove za prenočišče pevcev.

Tako je koncert za nami, njegove pesmi pa bodo še dolgo donele v naših ušesih. Bog daj, da bi ne bil zadnji!

★ Pri plesu po koncertu je sydneyjske godce razbremenil naš orkester "Bled", ki se teden za tednom pridno vadi v Baragovem domu. Fantje so vedno boljši in pod vodstvom harmonikaša Ivana Petelina dobro napredujejo. Še to moram povedati, da Ivan tudi komponira in znajo godci že nekaj lastnih polk in valčkov, ki jih še nihče ni slišal. Vse kaže, da si bodo utrli pot med širšo javnost.

Godci so me naprosili, naj objavim, da iščejo fanta, ki bi znal igrati na bas. Naj se oglasi, če se jim je voljan pridružiti. In če živi izven Melbournu, mu tukaj preskrbimo stan in službo. Prepričan sem, da bo našel v naših godcih prijetno družnico.

★ Čestitati moram tudi odbojškarskemu moštvu "Slovenia", ki obstaja v Baragovem domu že tretje leto in je tudi član Viktorijske odborjškarske lige. Sleherni teden so igrali z drugimi moštvimi in nedavno je končala igralna sezona: "Slovenia" je dne 21. novembra na družabnem večeru Lige prejela dva pokala (eden je prenosni) kot zmagovalka Ligin skupine B za leto 1964. S tem so si fantje priborili vstop v skupino A ter se bodo prihodnjo sezono merili z močnejšimi moštvimi.

Tudi "Slovenia" bi potrebovala nekaj novih moči. Odbojkarji, kjer koli v Avstraliji, javite se! V Melbournu vas z veseljem sprejememo.

OBLASTI DOMA SE ZANIMAJO ZA IZSELJENCE

(“Naša Luč” Celovec)

URADNIKI MATIČNIH URADOV doma so se zadnje čase začeli zanimati tudi za izseljence. Izseljenci že dolgo časa čakajo, da bi ti uradi boljše poslovali, ker je treba za dokumente tako strašno dolgo čakati. Tuji matični uradi se že posmehujejo, kakšen red in potrežba sta v naši domovini.

Da bo pa kmalu kaj bolje, ni izgledov. Sedanje zanimanje za izseljence je kaj čudno. Sprašujejo namreč po hišah za naslove rojakov v tujini na podlagi **vpisalne pole, ki ima kar 42 vprašanj**. Nekatera vprašanja so kaj čudna. Na primer:

Katere tuje jezike govori izseljenec? Njegova verska pripadnost? Kateri politični stranki je pripadal pred vojno? Če je bil član komunistične partije, od katerega leta je to bil? Kateri stranki pripada sedaj? Ali je iz domovine večkrat pobegnil? Način odhoda v tujino? Ali je dobil v tujini azil (zaščito)? Katere šole je končal v emigraci-

ji? Kakšno premoženje ima v tujini? Ali podpira sorodnike in znance? Ali ima vpliv na ostale emigrante? Ali je po emigriranju že prišel v Jugoslavijo na obisk? Kakšno je bilo njegovo zadržanje? Najozje zveze emigranta in po možnosti tudi kratka politična ocena . . .

Iz teh vprašanj se vidi, da so politične narave, ne socialne. Kakšne odgovore uradniki dobivajo, bi bilo kaj zanimivo vedeti. Že vnaprej lahko rečemo, da si s podatki ne bodo mogli veliko pomagati, ker bodo velikokrat netočni in nepopolni, če že ne kar naravnost napačni.

Da bi zaradi tega kaj več pomagali izseljenecem, tudi ni verjetno. Čudno je, da je kar naenkrat treba vedeti, kakšne vere je kdo, ko so vedno govorili, da je vera zasebna zadeva državljana. Zanimivo je tudi zanimanje za premoženje izseljenca. Morda bodo bogati bolj upoštevanji, ker bodo lahko hodili domov več denarja zapravljat . . .

★ Poročna knjiga je v novembru za dva para bogatejša in oba ženina sta bivša fanta Baragovega doma. Zato sta bili obe poroki pri Mariji Pomagaj v Kew. Dne 7. novembra sta se poročila Anton Tomac in Marija Medič. Tone je bil rojen v Delnicah, nevesta je nedavno dospela iz Bačindola. — Dne 21. novembra pa sta si obljubila zakonsko zvestobo Mihael Goričan in Elizabeta Vogrin. Ženinov rojstni kraj je Čača vas pri Kostrivnici, nevestin pa Dovže. — Obema paroma naše čestitke!

★ Kar lepo število je bilo tudi krstov: Dne 7. novembra smo krstili Branka Vojka, ki je komaj tri tedne star izgubil očka, Edita Tomažiča. O avtomobilski nesreči smo že poročali. Mati Lucija r. Dobršek je ostala sama za svoje otroke, tudi najmlajšega Branka. — Isti dan je bil krst Brankove sestrične Olge Antonije, hčerke Editovega brata Jožefa Tomažiča in Josephine r. Stranieri. — Dne 8. novembra so prinesli h krstu Edvarda Franca, sinka Jožefa Boleta in Nade r. Smrdelj, Richmond. Isti dan sta bila pri Mariji Pomagaj še dva krsta: Suzana je hčerkica Emila Vadnala in Vide r. Hrvatini, Moonee Ponds; Sonja pa je hčerka Dragota Barbiša in Ivane r. Zadelj, Ascot Vale. — Dne 15. novembra je bil krst Karla Andreja, sinka

Edvarda Stibilja in Marije r. Ferluga, East Bentleigh. — Dva krsta sta bila dne 28. novembra: Ireno Ano je dobila družinica Jurija Radiča in Marije r. Matjašec, Cheltenham; Julijano pa družinica Stanka Terlikarja in Franke r. Gentile, Clayton. Prav tako sta bila dva krsta 29. novembra: Štefanija bodo klicali hčerko Franca Grla in Marije r. Zorman, Thornbury; Peter Jožef pa je sinko Marka Zitterschlagerja in Katarine r. Herman, St. Albans. — Vsi ti krsti so bili na avstralskih Brezjah. Dne 7. novembra smo imeli krst tudi v stolnici sv. Patrika: tam je oblila krstna voda Miroslava Edvarda, prvorojenčka Mirka Cudermana in Ane Marije r. Molan. V Adelaidi pa so dne 22. nov. prinesli h krstu v Hindmarsh prvorojenčka Rajka Žaklja in Roslyn r. Moore iz Aldgate Valley. Klicali ga bodo za Darren Raymond.

Iskrene čestitke srečnim družinam!

★ Žal moram porokam in rojstvom dodati tudi smrtni primer, za katerega sem zvedel šele večer. V petek 6. novembra smo izgubili našega najuspešnejšega čebelarja v Avstraliji, **Ivana Grila**. Zgodila se je nesreča: Ivan je s svojim avtom prišel pod vlak. Prepeljali so ga v Penolo, S.A., kjer se je vršil pogreb 10. novembra.

Ivana sem srečal prvič pred nekaj leti, ko je ravno prišel v Avstralijo. Takrat je imel okrog dvajset let in delal je v kamnolomu v Pyramid Hill, Victoria. Spominjam se, da je že takrat govoril o čebelah. Kasneje sem izgubil sled za njim: fant se je selil in iskal, kje bi bila dobra paša, da bi začel čebelariti. Našel jo je na meji med Viktorijo in Južno Avstralijo in po poročilih so njegove čebelice letos nabrale nič manj kot štirinajst ton medu. Žal je smrtna nesreča pretrgala nit mladega življenja . . .

Ivan je bil rojen v Postojni. Bil je že doma izučeni šebelar, obenem pa vodič po Postojnski jami. Njegovi domači živijo v Hrenovicah pri Postojni. V Penoli, S.A., ima bratranca Antona Premrla. Vsem sorodnikom izrekam iskreno sožalje.

★ Z ozirom na našo bodočo cerkvico bi rad sporočil, da darovi še prihajajo in upam, da ne bodo prenehali. Zbirka ima danes £ 4,390-15-9, či-

sti dobiček koncerta sydneyjskih pevcev pa še ni vključen, ker mi prireditelji še niso sporočili izdatkov. Celotni dohodek prireditve brez odbitka stroškov je £ 182-7-5.

Sporočiti moram tudi veselo vest, da sta vodstvo zidave naše cerkvice prevzela Alojz Markič in Rudi Koloini, za kar se jima iskreno zahvaljujem. Zdaj potrebujemo prostovoljcev, da začnemo organizirati delo. Če Bog da, bomo po božičnih praznikih zasadili lopato.

★ Božič je pred nami. Vsem rojakom želiva s p. Odilom obilico blagoslova novorojenega Odršenika. Naj bi vsi rojaki odprli svoja srca na stežaj nebeškemu Gostu! Naj vsem prinese duhovnega veselja in miru, ki ga svet dati ne more. — Slovenske fante, ki nimajo kje obhajati sveti večer, pa vabim v Baragov dom, kjer vedno pripravimo prijetno domače slanje.

BOŽIČNI PROGRAM

MELBOURNE:

Nedelja, 20. dec.: Slovenska sv. maša ob 8 uri zjutraj v Kew, v hrvaški cerkvi (Clifton Hill) pa ob petih popoldne. Uro pred mašo spovedovanje.

Četrtek, 24. dec.: Prilika za spoved od 3-6 v hrvaški cerkvi, Clifton Hill, in v kapelici Marije Pomagaj, Kew. Enako od devetih zvečer do polnočnice v isti kapelici v Kew. **Polnočnica pri votlini na prostem za Baragovim domom v Kew.** Po polnočnici še ena sv. maša v kapeli Marije Pomagaj in spovedovanje.

Petek, božični dan: Sv. maša ob osmih zjutraj v kapeli Marije Pomagaj, Kew, zvečer ob pol osmih pa istotam pete litanije z blagoslovom.

Nedelja, 27. dec.: Slovenska sv. maša ob osmih zjutraj v kapeli Marije Pomagaj, ob desetih pa na prostem pri votlini za Baragovim domom, Kew. Pred mašo spovedovanje.

Novo leto, petek: Sv. maša ob osmih zjutraj pri Mariji Pomagaj, Kew, popoldne ob petih pa v hrvaški cerkvi v Clifton Hillu. Spovedovanje.

Misli, December, 1964

Sobota, 2. jan.: Prilika za sv. spoved ob 7-8 zvečer v Kew in v hrv. cerkvi.

Nedelja, 3. jan.: Redna slov. služba božja ob osmih zjutraj v Kew, ob 11:30 pa v hrvaški cerkvi v Clifton Hillu.

St. ALBANS: Božično spovedovanje v torek 22. decembra od 7:30 zvečer dalje v cerkvi Srca Jezusovega. — Na nedeljo po božiču (27. decembra) po farni maši ob petih popoldnetorej okrog šeste ure — pete litanije z blagoslovom.

GEELONG: Božično spovedovanje v sredo 23. decembra od 7-9 zvečer v cerkvi sv. Družine (Separation St.) v Bell Parku.

BALLARAT: Božično spovedovanje v torek 22. decembra od 7-9 zvečer v stolnici sv. Patrika.

MORWELL, Gippsland: Božično spovedovanje v ponedeljek 21. decembra od 7-9 ure v cerkvi Srca Jezusovega.

ADELAIDE, S.A.: Slovenska sv. maša bo na dan božiča (25. dec.) ob štirih popoldne v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh (Port Rd.). Prilika za sv. spoved od druge ure dalje.

Iz Amerike na luno

IN NAZAJ — 70 FUNTOV NA OSEBO

ZA ZDAJ ŠE RAČUNAMO V FUNTIH, smo pač v Avstraliji. Ker bo pa iz Amerike prvo potovanje na luno šele v letu 1970 — tako namreč pravijo in planirajo — bo takrat tudi v Avstraliji treba navesti stroške v dolarjih. Bo jih menda okoli 150. Plačujejo pa Amerikanci za to potovanje že zdaj in so plačevali že nekaj let. Pa še in še bodo.

Račun kaže, da vsi Amerikanci: moški in ženske, starci in starke, otroci in dojenčki, plačujejo za pot na luno toliko, kot je povedano v naslovu tega članka. To je res po načelu: enaka pravica za vse! Ne bo nič prvih in drugih in tretjih razredov za potovanje — za vse enako! Dobrih 240,000 milj v eno smer, prav toliko nazaj. Tri dni tja, tri dni sem — za vse enako. In zelo poceni — ali ne?

Pa da se prav razumemo! Ni rečeno, da bodo vsi, ki za potovanje plačujejo, tudi res potovali. Ne! Samo trije bodo odleteli in prileteli (če bo vse po sreči . . .), plačevati pa morajo vsi. Potovanje bo stalo deset tisoč milijonov funtov. V številkah tako: £10,000,000,000. Če se ta vsota razdeli enako na vse Amerikance in Amerikanke — so izračunali — pride na vsakega in vsako 70 funtov. Zdjaj vemo, kako je s to zadevo. Naslov tega članka je torej — vsaj približno — pošten in pravičen.

Ali se izplača?

Vsakdo lahko takoj vidi, da so to ogromne vsote denarja. Svet se sprašuje, če je vredno metati tak denar za današnjo človekovo "mesečnost". Mnogi pravijo, da nikakor ne. Človeška družba nima nobenih dobičkov od letanja po "vesoljstvu" in tudi nadaljnji poleti ničesar ne obetajo. Vse skupaj je samo prazna baharija. Kot med otroci: Kdo bo višje skočil, kdo bo prvi pritekkel do cilja: Amerikanec ali Rus? Za ta denar bi lahko naredili tisoč milijonov stanovanjskih hiš ali 600 kanalov pod morjem med Anglijo in Francijo ali bolnišnic za celo stoletje, ali pa hranili poldrug tisoč milijonov ljudi skozi dolgo dobo, da bi se odpravil stradež v "zaostalih deželah" sveta. Pa še in še naštevajo, kaj bi se lahko naredilo s tisto vsoto, če bi se ljudje obrnili od "mesečnosti" k pametnim podjetjem.

Ti ljudje torej, kot vidimo, odgovarjajo na gornje vprašanje kar naravnost in brez ovinkov: Ne izplača se!

Seveda se izplača!

Seveda se takoj oglasijo drugi — kakor v tisti pesmi: brž oglašil se jih sto: ta nam županil ne bo! — in dokazujejo na dolgo in široko, kako zelo se izplača, kako močno vredno je, da gredo take vsote — na luno. Učenjak Wernher Broun, ki je nekdanji delal za Hitlerja, zdaj pa dela za Amerikance, misli in pravi, da je to sicer res dolgoročna investicija, pa si boljše misliti ne moremo. Po njegovem mnenju bo preiskovanje vesoljstva — in tam nalletimo najprej na luno — neizmerno obogatilo in olajšalo vse človekovo prizadevanje za napredek na naši zemlji. Poznanje vesoljstva nas bo privedlo do novih in novih iznajb, nas bo pognalo na višek vseh mogočih tehnoloških in znanstvenih odkritij. Braun pri tem ni osamljen, mnogi drugi učenjaki, svetni in duhovniški, mu prikimavajo.

Jezuit Haydon pravi: Če bi imeli ves ta denar za takozvane dobredelne namene na naši zemlji, bi nam zmanjkalo ljudi, ki bi ga znali prav porabiti. Potrebujemo več in več znanstvenikov in da pridemo do njih, nam bo pomagalo odkrivanje vesoljstva. Potem se bomo lahko vrgli v podobnem zagonu na primer na preiskovanje morskih globin, na končno uničenje raka in tako naprej. Napredovanje znanosti v eno smer vedno vodi v vse smeri.

Podobno govore tisti, ki zavračajo trditve, da je ves "mesečni" denar proč vržen. To ni res, pravijo, saj prihaja spet nazaj v roke ljudi. Za načrte okoli potovanja na mesec je treba zaposliti veliko število ljudi. Vedno več tovarn dobiva naročila za izdelke, ki so potrebni pri sestavljanju mesečnih raket. Nova dognanja bodo rodila nove zahteve. Lahko rečemo, da je pri tej produkciji že zdaj zaposlenih kakih 100,000 ljudi. Verjetno jih bo čez čas na milijone. Zaposleni so, služijo, kupujejo potrebščine za življenje. Denar v obtoku vodi do blagostanja in rodi — nov denar.

Morda res ne bo napačno, če pritrdimo Wernherju Brounu in verjamemo, da investicije — po 70 funtov na osebo v Ameriki — za potovanje na luno niso nič preslabo gospodarjenje.

KER NE POŠILJAM božičnih kart, dasi jih prejmem, se kar tukaj lepo zahvaljujem vsem, ki ste ali boste poslali voščila na moj naslov. Prav tako želim jaz vam vsem: Bog daj! Za pokoro, ker ne pošiljam osebnih voščil, darujem v sklad za misijonarja p. Pođeržaja £ 10-0-0.

P. Bernard, urednik

TUDI "NAROD" BIN-DI-BU

ŽIVI MED NAMI TU

TO JE NA NOVO ODKRIT ROD avstralskih aborigenov, prvotnih in najbolj zaresnih Avstralcev. O njem je vedel povedati nekaj zanimivosti profesor melbournske univerze dr. Thomson. Pod njegovim vodstvom je prodrla znanstvena odprava, ki skuša med aborigeni "rešiti, kar se še da", globoko v doslej nepreiskano notranjost kontinenta in naletela na rod Bindibu. Ime so mu dali po nekaterih zlogih, ki so jih ujeli v njegovem jeziku.

Prodrli so v veliko peščeno puščavo nekje na meji med Western Australia in Northern Territory. Sodili so, da stoje kakih 500 milj zahodno od Alice Springsa. Utaborili so se ob pobočju skalnatega hriba in prespali noč. Zjutraj so splezali hribu na vrh. Ni bil visok in razgled je bil omejen na golo puščavo vse okoli. V ravnini pred seboj so zagledali tri ali štiri borne grme, ki ostanejo zeleni skozi vse leto. Nekaj večjih poganjkov se je razraslo v veje, ki so metale skromno senco. Videti je bilo, da je tam nekaj nakopičenega. Šli so bliže in našli ostanke hrane, nekaj semenja in kengurjskih kosti. Takoj so sklepali, da mora biti kraj taborišče aborigenov, ki so trenutno nekje drugje, pa se bodo vrnil. Najbrž je toliko družin, kot je zelenih grmov.

Kje najti ljudi? Šele po nekaj dneh iskanja so naleteli na moškega iz tega rodu. Ni se preveč preplašil. Sprejel je ponujana darila in raziskovalci so vedeli, da so si pridobili zaupanje. Možakar jim je začel čajati znake, naj gredo za njim. Sklepali so, da jim hoče nekaj pokazati. Res jih je privedel do majhne skupine svojih ljudi. Po večini so bile ženske in otroci. Čepeli so v jamah, izkopanih v peščena tla, zavarovanih na eni strani s skalami, na drugi z grmičevjem. Vsaj pred vetrovi so na varnem. Nekoliko proč je bilo ognjišče iz ploščnatih kamnov.

Tudi ti aborigini se niso prehudo vzemirili nad prisotnostjo belih, čeravno so prvič videli belokožce. Bili so precej močnih postav in prilično visoke rasti. Raziskovalci so jih kmalu pridobili za to, da so jim pokazali nekaj svojih šeg in navad in sploh način življenja. Hranijo se z lovom na kenguruje in zbiranjem korenin ter semenja. Žvečijo tudi neke rastline, ki imajo v sebi tobaku podobno omamno moč. Zelo jim manjka voda. Toda imajo čudovito dobro razvit čut, da izsledijo skrito votlino v skalah, kjer se je nabrala deževnica, ali pa, kje je pod površjem zemlje vlaga ali celo pravcat vodni izvirek.

Njihov jezik so belci posneli na magnetofonski trak in tudi nekaj njihovih "pesmi". Zdi se, da spcajajo med otroške. Napev teh pesmi obstoji prav za prav samo v različnem poudarjanju poedinih besed, za sprenljivo pa tleskajo z jezikom in prsti na rokah. Dobilo se je pri njih tudi nekaj silno preprostega orodja, ki je izrezano iz lesa akacije ali evkalipta. Lovijo poleg kengurujev kuščarje in ptiče.

Jasno je, da je kultura teh ljudi še popolnoma taka, kot je bila bolj ali manj splošna v kameni dobi. V svoji neizbežni osamljenosti niso nikoli začutili potrebe po kaki spremembi. Iznajdljivost in želja po napredku je daleč od njih. Koliko tega rodu je še v puščavi, bo treba šele dognati. Kaj napraviti z njim? Poskus kultiviranja v puščavi je pač nemogoč. Kako bi pa rod prenesel preselitev nekam v civilizacijo, je pa tudi veliko vprašanje. Ne vemo, če se kdo bavi s tako zamisljivo.

Izpod

Triglava

SSOVODNJE in ŠTANDREŽ sta slovenski vasi tik pod Gorico na ozemlju med Sočo in jugoslovansko mejo. V začetku stoletja sta imeli še popolnoma slovenski značaj, pa tudi dandanes se njuna narodnost ni veliko spremenila, čeprav sta postali po vojni nekaki predmestji stare Gorice. Zavedno podaljšujeta slovensko ozemlje od Mirna naprej preko meje do Soče. Zdaj je laška večina v goriškem občinskem svetu napravila načrt, da se na ozemlju teh dveh vasi ustanovi industrijsko področje in se zgradijo velike tovarne. Zaposlile naj bi okoli 12.000 ljudi, ki naj bi se tam tudi naselili, seveda bi jih pritegnili iz notranjosti Italije. Slovenci vidijo v tem načrtu zopet jasen naskok na slovensko zemljo in slovensko skupnost. Oboje bi se z izvedbo načrta zopet zmanjšalo. Slovenski občinski svetniki so odločno nastopili zoper zlobni načrt, češ da bi prav lahko industrijo nastanili onkraj Soče, kjer je dovolj praznega ozemlja. Seveda pa ni dosti upanja, da bi s svojimi protesti uspeli.

V ČRNICAH PRI AJDOVŠČINI so pred leti začeli zidati združni dom. Dogradili so ga le napol, ker je zmanjkalo navdušenja in tudi denarja. Porabljali so nedograjeno poslopje v razne namene. Nevažno so dejali, da je treba zgradbo vendar dokončati in naj bo v njej šola. To se je polagoma tudi zgodilo. Ko so pa hoteli začeti s šolo, se je pokazalo, da ni dovolj šolske mladine. Kaj pa zdaj?

IZ VELENJA piše mati sinu v tujino: "Nikjer ni tako lahko dobiti dela kot v Velenju. Tvoji vrstniki imajo tu po večini že družine, stalno delo in boljši ali slabši zaslužek. Tudi zavarovanje za bolezen ali starost. Kmetij v okolici je mnogo praznih. Naj bo pri hiši en otrok ali deset, vsak si išče službo v mestu. Marsikje so le še starši doma in obdelujejo kmetijo, kolikor pač morejo."

V TURNIŠČU v Prekmurju so pokopali Jožefa Lebarja, očeta 8 otrok. Odšel je bil na deło v Francijo in dobil zaposlitev pod milim nebom. Pa je nastala nevihta, tresčilo je v bližnjo hišo in strela je ubila Lebarja. Mrtvega so prepeljali v domovino. Poročilo dostavlja, da je šel na deło v Francijo, "ker doma ni mogel dobiti dela."

Čudno je, da odhajajo v tujino za zaslužek, ko na drugi strani pisma in druga poročila poudarjajo, kako lahko vsak dobi zaposlitev doma. Mi tukaj težko razvozljam take uganke.

STARE NARODNE OBİČAJE obnavljajo v Sloveniji z javnimi prireditvami, na katere vabijo domačine in tužce. Mnogo tega je bilo opuščenega nekako od leta 1940 naprej in deloma je šlo v pozabo. Zdaj je čas, da se obnovi. Tako je v Beli krajini vstal v novo življenje "Zeleni Jurij," v Bohinju prirejajo "kravji bal", na Jezerškem "ovčarski bal", v Železnikih in po vsej selški dolini so slavili "čipkarski dan", v Savinjski dolini se gredo "flosarje", okoli Lukovice in Kamnika se igrajo "rokovnjače", na Ptujskem polju je doma "Kurent" in tako dalje. Ljudstvo se rado odzivilje in se z veseljem udeležuje vseh podobnih prireditev. Na tihem seveda mnogi obžalujejo, da slovenski Miklavž ne sme več spadati med "narodno blago." Časopisna kritika pa pravi, da je obnavljanje starih navad vse hvale vredno, da pa priredbam ne gre toliko za pristnost tega blaga, več za zunanjo privlačnost in pospeševanje — turizma.

O SEZONSKIH DELAVCIH iz Jugoslavije v Avstriji, zlasti na Koroškem in Štajerskem, tudi beremo v poročilih od tam. Moški delajo na cestah in pri stavbinstvu, ženske pa v gospodinjstvu in gostinstvu. To niso kaki "begunci", zakaj teh je vedno manj v Avstriji, ker jih po večini vračajo. Sezonski delavci in delavke iz Jugoslavije so v Avstriji legalno, to se pravi, po dogovoru med obema vladama. In stojimo spet pred uganko: Zakaj hodijo ljudje delo iskat v tujino, ko nam pa pismo za pismom ve povedati, da je doma dovolj dela in zaslužka za vsakega, ki hoče delati?

NIČ NI GOVARA O INFLACIJI, pravi neko poročilo, samo o draginji se pogovarjajo in tudi v tisku je dosti o njej. Vlada draginje ne more ustaviti, pač pa pridno tiska nove in nove bankovce, da ne zmanjka denarja. Hvalnik je to, da tujina govori in piše o inflaciji v Jugoslaviji, čeprav doma ta beseda nima vize za obmejni prehod.

CENE NA ŽIVILSKIH TRGIH je v oktobru objavil Kmečki glas in pravi o njih, da so "precej visoke." Poleg tega so te cene tudi zelo različne od Kopra do Murske Sobotne, vsak kraj ima svoje. Krompir od 38 do 60 din kila, čebula od 60 do 120, paprika od 85 do 200, jabolka od 60 do 100, hruške od 50 do 150, govedina okoli 800, teletina od 850 do 1100, mleko od 75 do 80 din liter.

LIST "DRUŽINA", ki izhaja po dvakrat na mesec v Novi Gorici za vso Slovenijo, je začel z mesecem oktobrom prihajati med ljudi v povečani obliki: 16 strani namesto prejšnjih 8. Druga oktobrska številka ima posebno KONCILSKO PRILOGO. Prinaša poročila iz vesoljnega zbora — koncila v Rimu in to zlasti v luči, kot gledajo na zbor trije slovenski škofje. Dodanih je tudi kar veliko slik.

POD NAPISOM: "Koncil gledan od zunaj" beremo v šali povedani dve želji, kaj naj bi koncil ukrenil. Mesar pravi: "Koncil me ne zanima. Nočem imeti opravka z župniki. Vedno so me razočarali. Rad pa bi — govorim kot mesar — da bi

papež odpravil petek. — Ribič ima drugačne želje: "Vera gre dol, vera propada. Cerkev je odpravila preveč postnih dni. Upam, da bo koncil vse postne dni nazaj spravil".

TUDI O KARDINALU GILROYU iz Sydneya lahko berejo v Sloveniji. DRUŽINA poroča: Koncilski pravilnik omejuje govore škofov na deset minut. Delje ne sme nobeden govoriti. Kardinal Gilroy, nadškof v Avstraliji, se najbolj poteguje za izpolnjevanje tega pravila. Zato jo dobil titel: desetminuten stražar. Drugi mu pa pravijo: telegrafski predsednik. Vedo namreč, da je bil telegrafist, preden je začel študirati za duhovnika.

ROJAKU V TUJINO

Marija Brenčič

Ko boš se vrnil kdaj čez mnoga leta,
ko te premagalo bo domotožje —
obstal boš kje ob robu njive božje,
prebral imena matere, očeta . . .

Nihče ne bo te v rodno hišo vabil,
v kapeli te pozdravi Mati mila.
In vedel boš, da ni te pozabila,
čepav si ti jo morda kdaj pozabil.

Prižela domovina te bo nase:
gozdovi, polja, trate, senožeti
odpirale ti s svojimi šepeti
spet bodo skrivno pot v nekdanje čase.

Na vasi bo takrat že vse drugače:
v domovih novi gospodarji . . .
Nad tabo in nad njimi v zlati zarji
razpenjalo se bo — nebo domače . . .

MOST NA DRAVI SE NI PODRL

IZ PISMA

ŽE VES OKTOBER je neprestano deževalo povsaj deželi. Odlašal sem svojo po iz Maribora dol v južne kraje. Pa dež ni odnehal in moral sem se odločiti. Kupil sem listek za avtobus za soboto večer 24. oktobra. Gotovo ste že zvedeli, kakšne povodnji so bile tiste dni po deželah Jugoslavije. Ko smo se odpeljali, je kakor nalašč še prav posebno neusmiljeno lilo. Nekoliko od Ptujja dalje, pri Borlu, nismo mogli čez Dravo, ali bolje: šofer in sprevodnik si nista upala na most, ker so valovi vdiral nanj in se je ves tresel kakor šiba na vodi. Z mostom vred so se tresli več ali manj vsi sopotniki. O sebi rajši moško molčim . . .

Tako smo obstali pred mostom in čakali dobri dve uri, da se je nekoliko zdanilo. Medtem je voda zalila tudi že cesto za nami, povodenj nas je obdajala od vseh strani. V vseh okoliških vaseh so se oglašali rogovi gasilcev, ki so hiteli na vse strani na pomoč. Že smo bili uverjeni, da se odprav-

ljajo reševati tudi nas — v resnici ni bilo kar nič zabavno. Namesto pričakovanih reševalcev je pridrvela po cesti od Ptujja kolona težkih tovornikov, da je brizgala voda ob njih skoraj do neba. Nič se niso zmenili za nas, meni nič tebi nič so zdirjali naprej in gladko čez most in naprej z enako naglico. Most je pa še stal . . .

Vsi potniki smo se oddahnili in se na ves glas zasmeljali, šoferja sta pa postala čudno rdeča. Izgovarjala sta se, da sta čutila preveliko odgovornost, nista pa povedala, če za potnike ali za svojo kožo. Od tu naprej do Zagreba je šlo še kar v redu. Tam so nam pa povedali, da naprej nikakor ne kaže, ceste so na dolge proge poplavljene in razdrapane. Tudi z železnico da ni varno. Tako sem ostal ves dan v Zagrebu in še naslednjo noč. Šele v ponedeljek sem se odpeljal z vlakom in pricincal varno na cilj. Po nekaj dneh so pa vode upadle.

IZ POPOTNE TORBE

Dr. I. Mikula

ODKAR SEM VIDEL QUEENSLAND od juga do severa, sem uverjen, da prerokovanja o tej državi niso pretirana. Velik razmah ji napovedujejo in pravijo, da bo v 21. stoletju prednjačila vsej Avstraliji. Zakaj pa ne, ko je že v prvem stoletju svojega obstoja prestopila iz otroške v kar zrelo moško dobo. O tem priča industrijska podjetnost, zlasti v mestih Ipswich in Toowoomba, ki se kosata v lepoti in proizvodnji. Nedavno je zažuborela v Brisbanu tudi nafta, ki se pretaka vanj po 200 milj dolgih ceveh iz zapadnega Moonie, odkoder napovedujejo tudi prirodni plin za vso Avstralijo. Bogastvo države je skrito v globinah in doslej je prišlo na površje šele nekaj drobcev. Božja previdnost je poskrbela za tisto bodočnost, ko bo Avstralija štela desetkrat toliko ljudi kot danes, pa še več. Kako daleč je do takrat, spričo pretečega svetovnega položaja, nam je Previdnost dobrotno prikrla . . .

Povezanost Brisbane s severom vdržujeta cesta in železnica tik ob obali do Cairnsa in višje: dobrih 200 km. Dva dni in dve noči vozi udoben vlak iz subtropskega podnebja z bohotnim rastlinstvom v deževno-vlažno tropično podnebje, ki poraja razkošno rastlinstvo, neprimerno mogočnejše kot kjerkoli drugje v Avstraliji. Great Dividing Range in Table Land na severnem polotoku branita suhi zapadni pustinji, da ni zatrla tega paradiža.

Kot jagode na molku so ob obali navzgor nanašane mesta in mesteca: **Maryborough, Bundaberg, Rockhampton, MacKay, Townsville** itd. Po večini imajo dobro razvito farmersko, lesno in cukrarsko industrijo, njihova posebna privlačnost je pa vendar krasna obmorska lega, ki privablja turiste in letoviščarje. Znameniti so izleti na gorske vrhove in neštete koralne otoke. To je pravcat pravljični svet in letoviščna sezona traja vse leto.

Ko nadaljujemo pot skozi mesta **Ingham, Tully, Innisfail** in **Cairns**, smo že v **Capricorniji**, po naše bi se ji reklo "Kozji rog." Pa se ne damo ugnati v kozji rog. Prav tod se bomo nekoliko pomudili, zakaj v tem predelu v območju krajev **Mossman, Mareeba** in **Dimbulah** živi precej naših rojakov. So farmerji, gradbeni podjetniki in obrtniki. Deloma so stalno naseljeni v Capricorniji, deloma prihajajo gor kot začasno zaposleni iz vseh krajev južnega Queenslanda, pa tudi iz drugih avstralskih držav. Zaposlitev dobe pri spravljanju sladkorne trstike, južnega sadja, to-

baka, bombaža itd. Nekateri so zaposleni tudi pri družbah, ki raziskujejo svet zaradi nafte, rude in premoga. Še bolj korajžni, ki pa niso na gosto posejani, se pečajo z ribolovom, iskanjem divjih svinj ali celo krokodilov. To ni stalna zaposlitev, le bolj tako "za vmes."

Mestece **Tully** (izgovori Tally) je bilo moj prvi cilj po dvočevni vožnji iz Brisbane. Mestece je stisnjeno med visoke hribe, ki branijo oblakom od morja sem polet naprej. Zato je v mestu dež vsakdanja reč — sončni dež. Prišel sem v dežju, poslovil sem se v dežju, vmes pa ni manjka žarnega sonca.

Dalmatinec Žorž me je spremil v gostoljubno župnišče in tam sem dobil zvezo s šolarko Herejevo Kristinco. Po končanem pouku me je odvedla na dom staršev. Imajo krasen dom, zidan, kar je redkost v tistih krajih. Velika večina hiš po severnem Queenslandu je iz lesa in stojijo na

visokih podstavkih. **Vipavec Ivan Harej** si je zgradil vilo po lastnih načrtih. Pomagala sta mu soproga Marija in sin Ivan kot vajenec. Prihranki za hišo so prišli od trdega dela na trstiki in ženine zaposlitve v bolnišnici. Sedaj imajo farmo banan. Otroka se šolata, igrata klavir štiriročno in pomagata staršem. Pri Herejevih sem bil deležen gostoljubja več dni. Vsako jutro so me vozili v cerkev in na obiske k rojakom.

Na dolgi verandi smo uprizorili filmski večer, ki so mu prisostvovali tudi rojaki iz bolj oddaljenih krajev **El Arish** in **Feluga**, družine in fantje. Tu sem praznoval svojo 60 letnico. Da me ni kaj "potlačila", sem previdno položil po 30 let na vsako ramo. — Dalje prih.

PRIPOMBA: "Debele" črke za 60 letnico je oskrbel podpisani. Da bo še bolj držalo: Čestitke — dvakrat po 30! — Ur.

ZA BOŽIČ ALI VSAJ NOVO LETO bodo tu. Š T I R I knjige za en funt.

KOLENDAR za 1965 je seveda na prvem mestu. Sledita dve povesti: **Fant s Kresinja in Črna žena**. Pravijo, da je zlasti druga močno napeta. Četrta knjiga ima pa naslov: **Kako so našli pot**. V njej je več ginljivih popisov iz življenja "bogoiskalcev".

V tistih naselbinah, ki imajo **domače poverjenke**, boste dobili knjige osebno pri njih. (Glavni poverjenik za Avstralijo je pa g. dr. I. Mikula)

V Sydneyu bo imel knjige v zalogi p. **Valerijan Jenko**, 66 Gordon St., Paddington. Pri njem jih lahko naročite tudi iz oddaljenih naselbin (če nimate domačega poverjenika) po pošti. Poleg funta dodajte dva šilinga za poštnino!

V Melbournu bosta imela knjige v zalogi p. **Bazilij Valentin** in p. **Odilo Hajnšek**, naslov obeh je: 19 A'Beckett St., Kew, Vic. Za oddaljene naselbine velja isto kot za Sydney.

TUDI NA "MISLI" se lahko obračate v zadevi mohorskih knjig, ako želite z eno pošto opraviti, ko pošljete **naročnino za list**. Bo urednik rad posredoval.

Mohorjeva družba v Celovcu je lastnica dveh dijaških domov v Celovcu in akademskega doma **K O R O T A N** na Dunaju. Podpirajmo te nujno potrebne ustanove za koroške Slovence s tem, da VSI kupimo knjige in **priložimo tudi kak dar, posebno za "K O R O T A N!!"**

SPOMINU NAŠEGA KRSTNEGA BOTRA — IVANA CANKARJA

Marija Lamutova

V VROČ JULIJSKI POPOLDAN je odpeljal koleselj — kakor si si bil izgovoril — tebe, kumico, mojo sestro Kristino in gospo Tominčevo z mojim prvorojcem v naročju v šempetrsko cerkev.

Doma smo pa cvrli pri krstu običajne "šnite", kuhali in pekli naša ob takih slavnostih primerna jedila.

"Glej, da me za botra povabiš", si mi žugal ob slovesu pred poroko.

Odkar sva se domenila, da sem bila v Postojni učenka tvoje oboževane Helene, si se mi prijateljsko približal. Mnogokaj lepega sem ti bila povedala o njej. Videla sem, da si res užival ob teh spominih.

Ko si mi ponudil bratovščino, tedaj mi je bilo 22 let, si prisstavljal: "Pa ne misli, dekcle, da se z vsakim bratim, ampak ti si mi všeč. In kakor slišim, tudi pesmi pišeš. Svetujem ti, da se lotiš proze, ta je bolj hvaležna; človek laže izrazi svoje misli. Če pa že hočeš pesniti, opusti rime in pravilnost verzov, glej le na ritem in vsebino. Pesem v pravilni obliki je prisiljena. Mene je kar strah, ko berem verze naših mladih ljudi. Poezijo iščejo tam, kjer je ni. Meni je že lep ženski klobuk poezija. Lep ženski obraz z lepim klobukom, to ti je taka poezija, kakršne ne zmore noben ljubljanski štu-

dent. In če bi vedele ženske, koliko poezije je v njih obleki, bi se oblačile bolj skrbno."

Ko so mi položile rojenice v zibel prvega — sedaj že pokojnega — sina, sem se spomnila tvojih besed ob slovesu pred poroko. Vprašala sem te za botra. Rodila sem pri starših v Ljubljani v Jenkovi ulici 20 na Vidov dan 1911.

Vzradoščen si obljubil mojemu soprogu kumovanje in pripomnil: "Ampak pohane šnite si izgovorim, krstili bomo po kranjski navadi".

12. julija 1911 ob treh popoldne je bil krst.

Ponosno veselo so se pripeljali domov in Cankar mi je rekel:

"Vidiš, Marica, to je najlepši verz tvojega življenja. In tudi če nič več ne pišeš, storila si dovolj".

Vzel je malega na roke ter ga cenciljal, zibal in mu pel, kakor bi bil to njegov vsakdanji posel.

"Mogoče bo imel mali tudi pisateljski talent, ker mu ti kumuješ", sem ga podražila.

"Bog ga varuj hudega," je odgovoril.

"Veš, Marica, ko bo prvič vzel pero v roke (mislil je pisateljsko pero), prisoli mu v mojem imenu takšno klobuto, da jo bo pomnil vse življenje in da ga bo minila volja. Pošten človek naj ostane, bolje bo živel".

Konec str. 377

mož in žena

ZIV ZGLED DVEH ZAKONSKIH
namesto pouka iz knjig.
Urednik

VOLOVŠKOVA OČE IN MATI

RES STA DALEČ OD TU, pa naj bi bila na samem severnem tečaju, ne bilo bi odveč pisati o njej in njunih. Bila sta moja farana — dvakrat — v Združenih državah Amerike: v kmečki fari na Willardu, država Wisconsin. Velikokrat se spomnim nanju že tako ali tako, zdaj pa berem, da sta obhajala zlato poroko — še vedno na Willardu — in kako obhajala! Toda posezimo nekliko nazaj.

Mož in žena Frank (njeno ime sem pozabil) Volovšek sta doma v Novi Štifti pri Gornjem gradu ob koncu Savinjske doline. V Ameriki sta od leta 1912. Poročila sta se leta 1914. Leta 1928 sta se naselila na Willardu in si omislila kos sveta, ki naj bi na njem nastala farma. Nastanila sta se v zasilni koči, trdo delala in vestno skrbela za družino — pa kakšno družino! Rodilo se jima je sedem sinov in pet hčera, med njimi dvojčici. Ena je umrla v otroških letih, vsi drugi so živi in nekateri imajo lastne družine, deloma tudi številne.

Bila so trda trda leta in pogosto je trkala na vrata pravicata revščina. Prenašala sta vse z veliko vero in zaupanjem v božjo pomoč. Tudi se nista sramovala sprejeti kakšno pomoč, magari samo ponošeno obleko za otroke. Enako z mirnim srcem sta sprejemala zaničljive opazke glede števila otrok. Kljub vsemu je v družini vladala ljubezniva domačnost in medsebojno spoštovanje, kot ga more komaj najlepša knjiga priporočati. Svariti pred kletvino, pred jeznoritostjo, pred ujedljivimi besedami, pred ravsom in kavsom v hiši — vse to je bilo popolnoma nepotrebno. Prav tako nepotrebno je bilo Volovškovim priporočati molitev in sploh misel na Boga. Vse to in tako se je pri njih razumelo samo ob sebi, pa si imel pred očmi stara dva ali mlade.

Gospodarsko dolgo ni hotelo kaj gladko steči. Nekajkrat, če se prav spominjam, jim je splon spodletelo. Pa so brez obupavanja prebrali in začeli skraja. Nič jih ni motilo, da so okoli njih drugi slovenski farmarji bili že daleč naprej in nekateri z vrha pogledovali na Volovškove.

Kljub temu se družina ni odtegovala skupnosti. Sodelovala je, naj je bilo v zadevi fare ali

društvenega udejstvovanja. Končno je moral le vsakdo priznati, da je pri Volovškovih marsikaj, kar bi lahko bilo mnogim družinam za zgled.

Naj omenim dvoje:

Starša sta zelo želela, da bi vsaj eden njihov fantov postal duhovnik. S pomočjo naklonjenih zavodov sta ga poslala v primerne šole, kakor tudi je bilo težko. V tem nista uspela, fant ni čutil poklica ali kaj. Prehudo si nista gnala k srcu. "Da bo le sicer dober ostal".

Ko so otroci doraščali in je bilo doma vedno bolj tesno, ju je skrbelo, kako družino držati skupaj in mladim že vnaprej preprečiti pohajkovanje. Oče je znal igrati na godbeni instrument in tudi otroci so imeli dober posluš. Petja v hiši ni manjkalo, naj pa še godba svoje napravi. In jim je nabavil instrumente ter jih sam večbal ob večerih. V kratkem so kar čedno igrali, tu pa tam tudi javno nastopili. Oče se je začel baviti z idejo, da bi začeli s turnejami po Ameriki. Utegnilo bi vleči javnost in — zaslužek bi bil. Vendar je to misel kmalu opustil. Največ iz bojazni, da bi potovanje iz kraja v kraj mladim bolj škodovalo kot koristilo. V glavnem je domača godba namen le dosegla — skupaj igrali, skupaj ostali! Še danes so večinoma vsi na kmetih.

(Prav ko to tipkam, oznanja radio škandale med šolsko mladino v Waggi, NSW. Policija je odkrila žalostne reči in število fantov in deklet postavila pred sodišče. Radio komentira: Mnogo staršev se niti malo ne briga, kod hodijo otroci in kako dolgo v noč izostajajo . . . O, ko bi imeli vsaj merico Volovškovega duha!)

Po velikih in resnih naporih so Volovski uspeli. Uspeli družabno in gospodarsko. Naj pove o tem opis zlate poroke, kot ga imam pred seboj v Amerikanskem Slovencu:

"Na soboto 25. julija 1964 sta na Willardu slavila zlato poroko Mr. in Mrs. Frank Volovšek Sr. Slavje se je pričelo v cerkvi sv. Družine s sv. mašo od 10. uri. Zelo lepo je bilo videti, ko sta slavljena korakala v cerkev. Njima so sledili vsi sinovi in hčere s svojimi družinami. Med mašo so peli pod vodstvom vnukinje Judite sami člani družine Volovšek. Tudi vsi strežniki pred oltarjem so bili vnuki zlatoporočencev. Med ma-

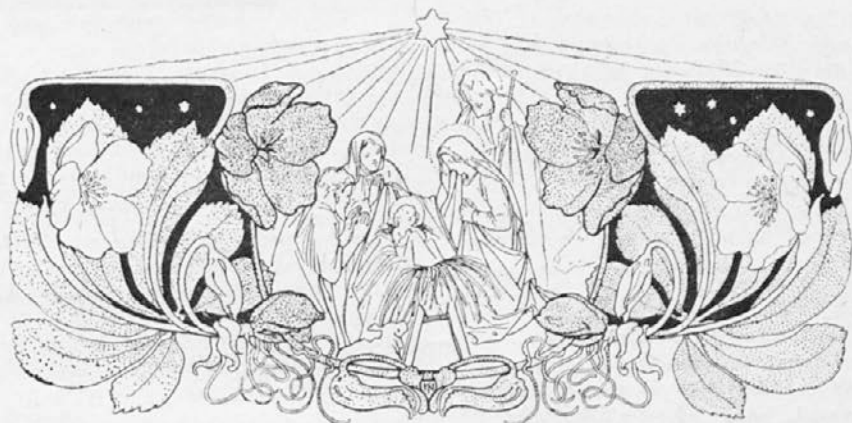
šo so vsi člani in članice družine prejeli skupno sveto obhajilo. Volovška imata poleg enajst sinov in hčera 41 vnukov in eno pravnukinjo. Na slavnosti so bili vsi, razen enega vnuka, ki je pri vojaki v državi Kansas.

“Po maši je bilo pripravljeno kosilo za slavljenca na domu sina Viljema. Popoldne je pa bila “odprta hiša” za vse, ki so želeli osebno čestitati. Prišlo jih je 150 od vseh strani . . .”

Zdaj živita slavljenca v pokoju v lastni hiši sama zase blizu cerkve na Willardu, ki je še vedno

le farmarska vas. Še vedno sta aktivna in povsod poprimeta. Mati Volovšek je že več let predsednica krajevnega podpornega društva Marije Pomagaj, oče pa je včlanjen v društvu Sv. Družine. Obe društvi spadata kot podružnici Ameriške Slovenske Katoliške Jednote. Vseh Volovškovih je v tej organizaciji včlanjenih — 47!

In zdaj naj vprašam: Ali naj priporočam našim zakoncem zgled iz oddaljenega kraja, ki mu je ime Willard, ali iz bližnjega, ki se mu pravi — Wagga . . . ?

OBISKALA JE GRAHOVO NA NOTRANJSKEM

Piše Jožefina Stariha

DOPIS V AMERIKANSKEM SLOVENCU iz West Allisa se glasi v izvlečku: S soprogom sva si želela, da bi še enkrat videla rojstni kraj. On je doma iz Bele krajine, jaz pa iz Lipsenja pri Cerknškem jezeru. Moj soprog je želel videti sestro in brata, ni jih že videl 51 let. Želja se mu je izpolnila.

Moja rojstna žunija je Grahovo pri Ložu. Tam sem bila krščena. Ali na svojo žalost tiste cerkve nisem več našla, pa tudi svoje rojstne hišice ne. To je vse naredila zadnja vojna. Vendar pa sem videla nekaj svojih prijateljic in sosedov, ki se jih spominjam iz otroških let.

Midva sva ostala v domovini 67 dni. Sva marsikaj videla in slišala. Ljudstvo še ni pozabilo grozovitosti zadnje vojne. Videla sva kraje, kjer so bile bitke, videla tudi grobove. Srečni tisti, ki so še živi ostali. Stari ljudje ne bodo nikdar pozabili, mladina pa razkošno in lahkomišlno živi.

Videla sva, da po mestih se imajo ljudje zelo dobro. Živijo razkošno in ne mislijo, kaj bo jutri — da je le danes. Dela ne manjka, jestvin in pijače tudi ne. Ni več tako, kot je bilo svoj čas. Ženske in tudi moški so oblečeni po modi. Amerikanci se na pogled ne ločijo nič od domačinov, ki samo takrat odprejo oči, ko zagledajo ameriški dolar. Več je res vreden, pa se ga lahko tudi mnogo potroši. Tam ne gre za dolarje — vse se šteje na tisoče. Težko se je privaditi razmeram.

Pri maši na Veliki šmaren 1. avgusta je bila cerkev polna. Maša se je brala vsako uro in pozno popoldne. Presenetilo pa me je, ko so tam v cerkvi vsi ljudje peli in molili na glas.

Vožnja nazaj z jet letalom je bila lepa. Z letališča v Brniku smo odleteli ob 9. uri zjutraj dne 17. avgusta in v Milwaukee smo prišli dne 17. avgusta ob 8. zvečer — isti dan! K temu je pripomogla razlika v času — 6 ur.

Škofa Gregorija Rozmana

NEDELJA 15. NOVEMBRA 1964. Zivo so se zavedali Slovenci v Clevelandu, da bo naslednji dan, v ponedeljek, poteklo pet let, odkar se je veliki škof Gregorij poslovil od tega sveta.

Napolnili so veliko dvorano ob cerkvi sv. Vida k žalni slovesnosti. Dvorana z odrom je bila bolj podobna cerkvi in pokopališču na dan Vernih duš, kot gledališču. Domači umetniki so se potrudili, da je njihova iznajdljivost ovenčala spomin velikega rajnika zares globoko pomenljivo. Dvorana je ostala v polmraku skozi ves program, ljudstvo je molče sledilo točkam, s tihim občudovanjem je spremljalo prizore na odru, ploskanja nič.

Med govorniki je prvi nastopil predsednik Ameriške Slovenske Katoliške Jednote, Belokranjec Jože Nemanič.

"Duhovna podoba rajnega škofa Rozmana je v teh petih letih v naših očeh še zrasla. Spoznali smo in spoznavamo, kako zares velik, kako pomemben in važen človek so bili rajni škof ne le za nas, ne le za slovenski narod, marveč za ves svoj čas."

V gornjih besedah je na kratko povedano, kaj je bila vsebina Nemaničevega govora.

Po kratkih vmesnih točkah je vstal pisatelj Karel Mauser, ki je bil glavni govornik na prireditvi.

"Pustil je svoji osebi ugašati, prepustil je času in treznosti, da odkrije veličino in slabosti preteklosti. Nihče izmed nas nidar ni mogel dokončno pogledati v njegovo skrito trpljenje in v njegova velika razočaranja, ki mu niso bila prihranjena. Pustil je, da je ugasnil njegov zunanji blesk; nikoli ni trkal niti na prsi svoje škofovske avtoritete. V samoti je s tihim upom gledal, ali bodo ideje in Duh, ki ga je poslal med nas, med nami ostal in prešel na naše otroke.

Ecce homo — ecce Episcopus! Glejte, človek — glejte, škof.

Kot človek je bil naš brat, kot škof naš oče. "Naj ostane njegov spomin med nami blagoslovljen!"

Sledil je simboličen prizor deklic: "Ples marjetic med vetrovi in grobovi". Čudovito nežna in pristréna reč!

Anton Jeglič je pokazal nekaj prizorov iz življenja škofa Rozmana na skioptičnih slikah. Na ploščah se je oglasil škof sam in nam govoril o ljubezni do Boga in Marije, ter o naših narodnih dolžnostih, kot je znal samo on.

Slika pestrega cvetja na škofovem grobu v Lemontu je stopila pred oči navzočih, ko je Riglerjev oktet pretresljivo zapel: **Usliši nas, Gospod!**

BESEDO IMA FATHER SLAPŠAK

Fr. Julij Slapšak se je na poti skozi Avstralijo pred dvema leti in pol ustavil za nekaj ur v Melbourneu in Sydneyu. Njegova slika je bila že takrat v MISLIH. Bil je najtesneje povezan z rajnim škofom, zato je njegov govor posebno važen. Prinašamo ga le v nekoliko skrajšanem obsegu.

Dragi rojaki, ki ste se zbrali, da se skupno poklonimo spominu škofa Gregorija!

Če je vas ta prireditev v srce presunila, je mene še vse bolj.

Po želji pokojnega g. škofa, zapisani in s pričami potrjeni dne 31. oktobra 1956, sem namreč prevzel vse njegove materialne dobrine ter z njimi razpolagal po njegovem naročilu.

V torek, 10. novembra 1959, to je: dan pred operacijo, smo skupno sklenili račun z Bogom čez vse pokojnikovo življenje.

Kaplanu v bolnici sv. Aleša, Fathru Rosztasu je g. škof javno in pri polni zavesti izjavil — naročil: "Hočem umreti kot kristjan z vsemi pripomočki svete vere ob zadnji uri. Prosim, poskrbite in ne odlašajte! Bog vas blagoslovi in vam plačaj vse."

Tako je blagopokojni g. škof vzel zadnjikrat križ na svoje rame z vso težo smrtnega boja, pripravljen na vse, za zveličanje lastne duše in vseh, ki mu jih je božja Previdnost izročila v varstvo.

Prejel je zakrament svetega maziljenja za zadnji boj v petek pred smrtjo. Po operaciji je namreč pritisnila pljučnica, ki mu je pretrgala nit dragocenega življenja in ga privedla k cilju: po teži križa k plačilu križa. To je bilo v ponedeljek, 16. novembra 1959, ob tri četrt na štiri zjutraj.

Takrat so bili časi — in še so — ki jih razumeti ne moremo. Takratni pomožni škof Vovk, ki ga je Sveta Stolica takoj po smrti škofa Gregorija — komaj po desetih dneh — imenovala za njegovega naslednika, nam je v župnišče pri Sv. Lovrencu med božičnimi voščili označil bol vernikov ljubljanske škofije v tistih dneh takole: "Imeli ste mrliča pri Sv. Lovrencu. Veliko smo mislili tiste dni na Vas. Več nismo smeli."

Prav je, da smo se te obletnice spomnili.

Tudi angleški listi: Universe, Catholic Bulletin pretekli petek, The Cleveland Press v sredo, 4. novembra, in današnji Plain Dealer so jasno poudarili pomenljivost te obletnice za nas Slovence.

Ameriška Domovina je pokazala polno razumevanje in že pred dobrim tednom začela vabiti na to prireditev.

Slovenske radijske oddaje so te dni ponovno opozarjale in vabile. Posebej hvala dr. Pavlovčiču in vsem, ki so te dni posvečali oddaje opisovanju vrlin pokojnega škofa in tako pripomogli, da se med nami ohranja njegov blaženi spomin in vzor.

Naj gre moja zahvala tem vsem in zlasti g. profesorju Severju in g. Jožetu Nemanichu, predsedniku KSKJ, in vsem sodelavcem na današnji proslavi.

Posebej pa naj se zahvalim še pisatelju Karlu Mauserju, ki o pokojnem g. škofu vedno piše z velikim spoštovanjem in z globoko ljubeznijo ter vedno in vedno poudarja pokojnikovo željo in poziv k edinosti.

Karel: to po naše pomeni Drag. Res si drag svoji družini, drag in dragocen svojemu narodu, drag si bil tudi pokojnemu škofu. Zato mi dovoli, da Ti izročim nalivno pero pokojnega g. škofa v hvaležen spomin, ker znaš s svojimi pisateljskimi zmožnostmi ohranjati med nami ideale pokojnega dr. Gregorija Rožmana.

Tako ob peti obletnici zopet pletemo venec za škofov grob ob križu pri Mariji Brezjanski v Lomontu, kjer počiva od 23. novembra 1959.

Iz kakšnih rož bodi ta venec? Najprej iz zlahtnih rož spoštovanja. Danes je še v marsikaterem slovenskem srcu zaničevan, mnogi ga še po tolikih letih preklinjajo in njegove nauke zamejujejo in teptajo.

Zato bodi naše spoštovanje do njega še večje

in naša navezanost na njegove nauke naj se še bolj utrdi.

Med cvetke spoštovanja pa vpletimo rožico hvaležnosti za vse neštevilne dobrote, ki jih je blagopokojni g. škof storil nam posameznikom in vsemu narodu.

In cvetja ljubezni naj ne manjka! Njega je le ljubezen do neumrjanih duš gnala v vzvišeni poklic, ga noč in dan priganjala, kakor je zapisal apostol Pavel: "Kristusova ljubezen me priganja", da je živel, molil in delal in trpel le za naše duše. Iz kraja v kraj, iz dežele v deželo je po naročilu papeža Pija XII. iskal svoje raztresene ovčice.

Zato: ljubezen za ljubezen! Molimo in prosimo, da Bog blagoslovi to njegovo trudapolno delo in rodi bogate sadove v naših dušah.

Še ene cvetke ne smemo pozabiti: To je bridka roža kesanja. V to pisano cvetje pridenimo še rožo pasijonko, ki naj izraža naše kesanje, ker smo vse premalo sledili naukom in svarilom pokojnega škofa, od Boga postavljenega varuha naših duš.

Naša zveza s pokojnim vodnikom. Ob tej svečani uri, ko smo tukaj spoštljivo zbrani v spomin škofa Rožmana, se nam zdi, da slišimo njegov glas, njegov uradni škofovski pozdrav: Pax vobis — Mir z vami!

Kakšen pa bo naš odgovor na ta njegov pozdrav?

Zdi se mi, da je mogoč in da mora biti samo en odgovor in ta je:

In s Tvojim duhom, kar pomeni: Kar Vi želite nam, želimo tudi mi Vam: da bi bila mir in edinstvo po naših družinah in v vsem javnem življenju slovenskega naroda, Vam pa, da v miru počivate in pri Bogu uživajte plačilo križa; ter nam izprosite otroško srce vere, materinsko srce ljubezni, in moško srce dejanj, po Mariji, Kraljici Slovencev.

NJEGOVO SREČANJE

Z ABRAHAMOM

(Konec)

S p. BENOM ME JE SEZNANIL p. Engelhard, s katerim sva bila v gimnaziji sošolca. Takoj mi je bil všeč njegov odkriti, nasmejani obraz. Po kratkem razgovoru sem našel v njem trdnega, značajnega slovenskega narodnjaka, ki ga ni bilo strah prevzeti bremena in odgovornosti v podtalnem delu proti nacističnemu okupatorju in komunističnemu nasilju, čeprav je bilo to zvezano z nevarnostjo za življenje. "Saj umreti ni najhujše! Sicer bomo pa prej ali slej prišli vsi na vrsto," mi je tedaj dejal p. Beno. — Mirno in vdano je prenašal gestapovski zapor v Ljubljani. Gestapovci so ga mučili na vse načine, da bi izvili iz njega "skrivnosti", ki so si jih želeli in jih sami ustvarili. Ni jim uspelo. Še dva meseca kasneje so se p. Benu poznale na zapestju maroge od vrvi, na katero so ga gestapovci v ljubljanski ječi obesili.

Tudi v samem koncentracijskem taborišču Dachau, kjer življenje jetnika ni bilo vredno počnega centa, je p. Beno mirno, vedro, v božjo voljo vdan prenašal vse bridkosti in nevarnosti. Sojetnikom je bil tovariš, kot ga je bilo treba iskati. Ni mislil na sebe, skušal je pomagati, kjer je le mogel. Kot duhovnika ga niso gonili na delo izven taborišča. Ko sem zaradi pegavega tifusa, ki se me je lotil, ne da bi za to vedel, že tako opešal, da nisem mogel več na delo zasipat po okolici taborišča na polju jame, ki so jih napravile ameriške in angleške bombe, je p. Beno vzel mojo jetniško "uniformo" in šel namesto mene na delo, jaz pa sem v njegovi počival, kolikor je bilo v razmerah mogoče. Če bi esesovski stražarji odkrili zamenjo, bi to nemara oba plačala z življenjem. P. Beno to ni motilo, "saj je življenje nas vseh v božjih rokah."

V rednih razmerah, v obilju je vsakdo lahko dober, je vsakdo lahko prijazen, ljubeznjiv in postrežljiv, biti to v stiski, v nevarnosti za življenje, v razmerah, ko ljudje umirajo, kot cepajo muhe po prvem jesenskem mrazu, je znamenje junaštva, značajnosti in resnične notranje trdnosti. V takih razmerah je prenekateri, ki je v rednem življenju veljal za občudovanja vrednega junaka,

trdnega in značajnega človeka, klonil in postal kupček nesreče, obupan ostanek človeka, ki se je z vsemi silami oklepal življenja, ki mu ni bilo mar tovarišev, ki je bil pripravljen krasti in celo ubijati, da bi rešil sebe . . . P. Beno je v tej preskušnji ostal človek, prav tako ljubeznjiv, pazljiv in dober, kot v nekdanjih dobrih dneh na svobodi!

Ko smo po osvoboditvi živeli v mestu Dachau in nato v Muenchenu več let kot "razseljenci", je bil vedno vsem na razpolago, nobena reč mu ni bila pretežka, nobena ura prepozna, če je bilo treba kaj nujnega napraviti. Z vlaki z razbitimi okni in nezakurjenimi, se je v veliki gneči stoječ morda le na eni nogi vozil stotine kilometrov daleč obiskovat rojake, jih tolažit, jim nudit moralno in duhovno oporo, pripravljat njihovo izselitev v prekomorske dežele. To je delal s tako vztrajnostjo, vestnostjo, požrtvovalnostjo in nesebičnostjo, da smo se mu vsi čudili, da smo ga vsi spoštovali in radi imeli. Johan, kot smo p. Bena prijatelji med seboj klicali, je ob priložnosti, če ga je kdo hotel hvaliti ali se mu zahvaljevati, dejal: "Bejž no, bejž! Ali ti ne bi tega storil, če bi bilo treba!" Nasmejal se je in zamahnil z roko, kot da je vse to samo po sebi razumljivo.

P. Beno je šel skozi hude preskušnje in nevarnosti življenja. Bog ga je ohranil, ker je imel zanj še vrsto nalog. Naj jih v miru in vedrosti vrši še mnogo let v čast božjo in korist soljudi!

Vinko Lipovec

BELOKRANJSKI PLESI — V CELOVCU

NEKAJ ČISTO NOVEGA na akademiji so bili slovenski narodni plesi iz Bele krajine v originalnih narodnih nošah s spremljavo tamburaškega zbora. Plesna forma je sklenjen krog ali pa deloma tudi v parih.

Znan pojav v etnologiji, da se na obrobni oze-mljih neke kulture ohranijo sorazmerno dolgo starinska izročila, ki so povsod že zdavnaj izumrla. Slovenski primeri to potrjujejo: Rezija, Koroška, Prekmurje in Bela krajina. Tako je Bela krajina, ki ima enako kot ves vzhodni obrobni predel Slovenije ob enem s Prekmurjem mnogo skupnega s sosednim hrvaškim kajkavskim ozemljem, ohranila v nekaterih običajih najstarejše oblike, ki so med Hrvati že izumrle.

Poleg te stare kulturne plasti je v Beli krajini prišlo z Uskoki mnogo štokavskih elementov ljudskega izročila. Ena in druga plast sta pomešani tudi v tamošnjih ljudskih pesih.

Prvo kolo "L e p a A n k a k o l o v o d i" in drugo kolo "H r u š k e j a b u k e" sta kolo, ki se še danes plešeta v Preloki in Adlešičih. Iz prvega kola "Lepa Anka" pridejo plesavci in plesavke v drugo kolo "Hruške jabuke".

Ples "P o b e l e l o p o l e" — Sirota sam ja, nemam oca nemam majke — ni znan samo v Beli krajini, ampak tudi v Prekmurju in še celo preko slovenskih meja na Hrvaškem. Ples je po ljudskem izročilu vezan na praznik zimskega kresa in se je plesal okoli ognja.

Narodni ples "N a t r u m f" — Izrasla je kopinja (robida), ki ga plešejo v Beli krajini ob hrvaški meji. Je ples, ki sledi prejšnjemu in zaključuje dopoldansko praznovanje.

Ples "V i n i š k o o z. P r e l o š k o k o-

l o" — Igraj kolo, igray kolo itd. je svatbeni ples tistega tipa, ki je znan po velikem delu Evrope. Pri tem kolu z robcem ali z blazinico izbirajo soplešavca. Tu doseže ples višek na koncu, ko se kolo razdeli v dvoparne zvezde.

Mladike in mladeniči so se pri teh plesih zares potrudili in so se kar lepo živeli v belokranjsko okolje.

Tamburaški zbor, ki je v tako kratkem času naštučiral spremljavo k plesom, je treba še posebej pohvaliti, kajti s tem so dokazali, da jim glasba leži v krvi.

Zamisel vplesti tovrstno ritmično gibanje v spored akademije je močno posrečena in je treba šoli izreči najlepše priznanje.

Občinstvo je z zanimanjem sledilo plesom in je bilo vidno zadovoljno ter je mlade plesavce in plesavke ob vsaki novi obliki plesa nagrajal z bučnimi aplavzi.

Ob koncu moramo izraziti vodstvu, pedagogom in ne na zadnje učencem tega našega zavoda najvišjo pohvalo za tako krasno uspelo prireditev, ki je tokrat presegala vse dosedanje. Koliko truda in požrtvovalnosti je bilo treba vložiti v delo, koliko znoja je priteklo, da je mogla akademija tako krasno uspeli.

To, kar nam je slovenska gimnazija pokazala letos, presega meje običajne šolske prireditve. To je elitna prireditev, ki bi jo lahko predstavili pred še tako zahtevno občinstvo.

Zato kličemo vodstvu in vzgojiteljem te šole: "Le po tej poti naprej, ki je sicer s trnjem posuta, a vaš trud ne bo zaman, kajti že rodi in bo še rodil obilen sad!"

NAŠ TEDNIK

ŠKOF DR. JENKO O SLOV. PRIMORJU

KER JE GORENJEK, so ga v Rimu vprašali, kako se počuti na Primorskem. Rekel je med drugim:

"S priključitvijo Slov. Primorja se je število Slovencev v Jugoslaviji pomnožilo za 200.000, seveda tudi katoličanov. Prepričan sem, da bo Sl. Primorje odigralo važno vlogo v narodni državi v vsakem pogledu, tudi v verskem. Slov. Primorje se more ponášati s krasnimi cerkvami z mnogimi lepimi slikami Toneta Kralja. Goriška ima v Sloveniji relativno največ duhovnikov, pa tudi Trnovo — Ilirska Bistrica je dala kakih 15 duhovnikov, ki so še živi. Od tod je odšlo precej misijon-

narjev, med njimi Janez Mesar, ki je žrtvoval v 17. stoletju življenje za Kristusa v Tonkingu. Primorje je dalo Krku dva velika škofa: Mahnič in Srebrnič.

Odkar sem prišel na Primorsko, sem Goriško še bolj vzljubil, zlasti duhovnike. Imam priliko od blizu opazovati njihove skromne ekonomske razmere, pa nič ne tožijo, ampak so zadovoljni in veseli.

Po vrnitvi iz Rima se nameravam preseliti v Koper, toda želim ohraniti kar najtesnejše zveze z Goriško ter duhovnikom in vernikom prihajati na pol pota naproti.

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

(Nadaljevanje)

Ilustriral Evgen Braidot

Lisko omedli

HODOURNIK JE DOLOČIL DRUGI DAN za daljši pohod na nove murke in planike. Takoj po zajtrku sta ubrala z Liskim pot navkreber. Šla sta po Stanu, kjer se neha v Stolu gozd, raste ruševje in se svetijo v soncu goreči grmi sleča. Od tod sta zavila proti vzhodu nad Plaznino. Hudournik je vedel, da se dobijo tam najlepše murke. In zares. Tako so dišale še vlažne od rose in sonca sparjene, da je že kar vonj povedal, kje so. Hudournik je utrgal le nekaj najlepših.

Iznad Plaznine sta zavila na čelo. Hude strmine so to, skalnate in nevarne. Kamenje se rado ruši. Je pa tam dom planik in divjih koz. Hudournik se je plazil zelo zelo previdno. Lisko je tipal za njim. Časih sta zašla v kak skalnat žleb, da je Hudournik moral Lisku pomagati kvišku. Toda zvezde planik — ljudje jim pravijo očnice — so že tako lepe in velike vabile, da je Hudournik izbiral in izbiral, preden je utrgal. Tako se mora in ne kakor potegonski mladi planinci, ki kar križem vse popasejo in rujejo plemenito cvetje s koreninami.

Ko je Hudournik nabral nekaj prav lepih očnic, sta z Liskom sedla na plosko skalo, da si oddahneta.

Nista sedela dolgo, ko se razleže oster pisk po skalah. Lisko je privzdignil uhlje, Hudournik se je ozrl tja, od koder je prihajal glas. Takoj je ugledal vrh skale gamsa stražarja. Pod njim so se mirno pasle divje koze in kozličji. Toda kakor hitro jim še drugič zapiskal stari gams, je starka ubrala pot skozi strmo skalovje, mladina za njo in šele zadnji se je uvrstil v ta gosji red starec stražar. Kako so šli! Kamor je poskočila starka, prav tja je stopil vsak mladič. Človek bi mislil, da skozi te čeri ne pridejo. Toda hitro so bili na vrhu in se skrili za velikansko pečino. Starec, ki mu je dolga dlaka kar poskakovala na hrbtu, je vrh peči postal, se ozrl in nato še sam utonil v globel.

Lisko je kar drgetal od želje, da bi puhnili za njimi, toda kje si je pa upal? Hudournik se je norčeval z njim: "Kaj boš, revež, silil za njimi. Saj dobro skočiš, ali gamsom nisi kos."

Po odpočitku sta začela plezati kvišku, da sta prišla na planinico, kjer se je pasel trop ovac. Zgrda je moral Hudournik krotiti psa, da se ni zakadil mednje. Ovce so bile za Liska še novost.

"Hop, hop!" se je oglasil ovčar in prikresal k njima v zakrivljenih coklah in s palico v roki. Lepo so se pozdravili, kakor se na planinah spodobi. Za ovčarjem je drobencljal njegov kužek. Ne velik; takšen kot Lisko. Psa sta se povohala, pozdravila se nista. Nobeden ni pomahljal z repkom in o kaki bratovščini ni bilo ne duha ne sluha. Grdo sta se gledala, godrnjala, se vračala vsak k svojemu gospodarju, a se spet in spet shajala in še bolj sovražno gledala drug drugega. "Spoprijela se bosta," je menil Hudournik.

"Vaš je nekaj nagoden, moj Živko pa tudi ni mrzle krvi. — Živko, marš! Sem pojdi!"

Hudournik in ovčar sta legla v mehko travo, psa na levi in desno poleg njiju. Hudournik je vzela iz nahrbtnika čutarico slivovke. "Na!" je ponudil ovčarju.

Ovčar je segel po čutari, se zahvalil, potern pa na dobro zdravje krepko potegnili. Hudournik je pripravil zdaj še malico. Ko je zadišala klobasa, se je Živko pomaknil bliže Hudourniku. Lisko ga je srepo in ljubosumno gledal. Toda Živko se ni zmenil. Vonj klobase, saj je zlepa ni okusil, je bil zanj tako močan in vabljev, da se ni prav nič bal Liskovih srepnih pogledov. Ko je Hudournik odrezal klobasi špilo in z njo — kajpak — dovršen del mesnine, je vrgel grizljive Lisku. Tedaj je šavsnil po špili tudi Živko. S tem je pa bila napovedna vojska. Psa sta treščila skupaj in se zakotalila po travi. Začela se je strahovita bitka. Valjala sta se kot živ klopčič, se popela na zadnje noge, se zagrizla drug drugemu v vrat in se spet prekucnila. Sedaj je bil spodaj Živko, sedaj Lisko. Vse je kazalo, da Lisko zmaga. Pa ga je izpodnesel Živko in se spravil nadenj. Popadala sta drug drugega, kamor koli je kdo mogel zagrabit: za vrat, za tilnik, za ušesa, za gobec. V obeh je besnela taka togota, da sta ovčar in Hudournik vstala, klicala psa, a vse zastonj. Nobeden ni ne slišal ne poslušal. Boj je z nezmanjšano silo divjal dalje. Lisku se je posrečilo, da je Živka zagrabil za goltanec. "Vii-vii-vii!" je začel ječati Živko, ko ga je Lisko podrl na tla.

"Saj mi ga še zadavi," je menil ovčar in stopil na bojno polje. Zavihtel je palico in mlatil, da bi sovražnika razdružil.

V hipu sta psa popustila. Živko se je cvileč stisnil k ovčarju, Lisko je pa obležal na bojnem polju. Iz odprtega gobca mu je mahal jezik, z zadnjimi nogami je potresal, prve so kot mrtve visele od života.

“Ovčar, ubil si mi ga!” je preplašen zavpil Hudournik in pokleknil k Lisku. Oči so bile psu zaprte; čeljusti razklenjene, niti z nogami ni več utripal. Potipal mu je srce; to je še rahlo kljuvalo. “Poginja”, je žalostno razsodil Hudournik.

“Ni mogoče. Saj sem hotel udariti svojega.”

“Ne trdim, da si ga nalašč. Ubil si mi ga pa le.”

Ovčar je v skokih zbežal po globeli, kjer je bilo še za dobro ovco snega. Odkrnil ga je debelo kepo in pricoklal brž nazaj.

“Močite ga, morda mu je le slabo.”

Hudournik mu je hladil vročo glavo s snegom. Lisko je odprl oči. Hudournik ga je postavil na noge, a Lisko se je zvrnil spet na tla. Še ga je močil in drgnil s snegom in ga dvigal. Pes je naredil dva nerodna koraka in se spet opotekel.

Hudournik ga je pregledoval in opazil, da je pod desnim očesom ranjen od pasjega zoba. Tudi na nosu, tik pred očmi, je imel udarec s palico. Tja mu je polagal sneg, ranico pa mu izmival s slivovko. Lisko je trudno odprl oči in hvaležno pogledal gospodarja. Ta mu je pomagal kvišku. Lisko je poskusil hoditi. Kot pijan se je motovilil dva, tri korake daleč, a se je takoj zrušil in spet obležal.

“Možgane ima pretresne”, je tarnal Hudournik. “Težko bo kaj z njim.”

“Psa zlepa ni kraj”, je tolažil ovčar in kar v klobukovi štuli talil sneg, da bi mu ponudil piti.

Počasi se je Lisko le zavedel. Skusil je vstati. Hudournik mu je ponudil vode, ki jo je Lisko napol leže hlastno spil. Ko se je odžejal, je vstal kar sam od sebe.

“Je že dober,” je vesel ugotovil ovčar.

“Dober še ni; da mi vsaj ne pogine ne,” je želel Hudournik. Lisko se je še ves vrtoglav nekajkrat prestopil. Zgrudil se pa ni več. Le sedel je in prvo, kar je preudaril v svoji razboleli glavi, je bilo, da je z očmi iskal sovražnika. In te oči so govorile: “Le počakaj! Ko se pozdravim, ti že pokažem!”

Še so posedeli, dasi nič kaj dobre volje, ne možaka ne psa. Vendar pa zadovoljni, da je bilo vojske konec in vsaj brez mrličev.

(Bo še.)

SLOVENSKO DRUŠTVO CANBERRA

vabi rojake iz Canberre in okolice na

SILVESTROVANJE

v četrtek 31. decembra 1964 ob 7:30

Dvorana: ACT LAWN-TENNIS HALL

Manuka Circle, MANUKA

Vljudno vabi: ODBOR

Z Vseh Vetrov

SLOVENSKI AKADEMIKI V ZDA imajo svoje visokošolsko organizacijo pod imenom SAVA. Letos v septembru so se zbrali na letno zborovanje v Clevelandu. Udeležilo se ga je nad 80 fantov in deklet iz Amerike in Kanade. Imeli so več predavanj, ki so jih navduševala za ohranjanje slovenstva v tujini in tesne stike izobražencev z vsem slovenskim udejstvovanjem po vsem svetu. Organizacija ima tudi svoje glasilo, ki izhaja v New Yorku in ima ime: **Odmevi z Osme** — na "osmi cesti" v New Yorku je namreč slovenska župnija. V zvezi z letnim občnim zborom v Clevelandu so bile tudi razne prireditve, kulturne in zabavne, ki so pritegnile lepo število rojakov v okolici te središčne slovenske naselbine v Ameriki.

"ŠARKELJ" — neke vrste potica — je menda splošno znana slovenska beseda in tudi Pravopis jo je brez pridržka sprejel. Kako je beseda nastala, je stvar ugibanja. Dr. Rajko Ložar, ravnatelj velikega muzeja v ZDA, misli, da je prišel stvari do dna. Po njegovem je beseda angleškega izvora in je nastala iz "short cake". Pravi, da so slovenske gospodinje rabile angleške kuharske knjige in so iz short cake napravile — šarkelj. Hm!

SV. STOLICA IN MADŽARSKA vlada sta se teku tega leta nekoliko zblížali. Prišlo je celo do nekega "dogovora". V glavnem obstoji v tem, da je papež mogel imenovati in dati posvetiti nekaj novih škofov, ki so zasedli že del časa izpraznjene škofijske stolice. Ne samo Madžarska, tudi druge komunistične vlade so pod pritiskom razmer zadnja leta raztegnile ponudbo za "mirno koeksistenco" na katoliško Cerkev, čeprav v glavnem zgolj v lepih besedah. Papež Janez je videl v tem nekoliko možnosti, da olajša katoličanom pod komunističnimi režimi trdo življenje, pa je navezal stike z raznimi rdečimi režimi. Papež Pavel nadaljuje z vso previdnostjo to smer in ne brez vseh uspehov. Obe strani se živo zavedata, da v vsem tem ne more biti nič trajnega — ogenj in voda se ne dasta mešati. Papež vseeno čuti, da bi ne ravnal očetovsko, če bi se ne poslužil možnosti, ki so se mu odprle.

O BOŽIČNIH NAVADAH med Slovenci je napisal zgodovinar Valvazor dolgo poglavje. To je bilo pred stoletji. Med drugim izvemo tudi to: Kadar je padel božič na petek, se je ljudem posebno mudilo domov od polnočnice, Doma jih je čakalo meso kakor vsako leto, ampak ker je bil pe-

tek, je meso izredno dišalo. Padli so po njem z veliko slastjo, vmes pa vlekli otroke za ušesa, da bi si zapomnili, kdaj so smeli na petek jesti meso.

MOSKVA, WASHINGTON, MELBOURNE — svetovna "vremenska" mesta! Tako je naš Melbourne prijadril med velike. Doslej ni bilo v navadi, da bi se njegovo ime navajalo v isti sapi s prvima dvema. Pri vremenu je pa tudi do tega prišlo. Pa ne v smislu Prešernovih vrstic: Kdor govoriti kaj ne ve, on vreme hval' al' toži. Ne, vsa tri mesta vejo tudi kaj drugega govoriti, to drži. Vreme jih je združilo zato, da bomo kmalu mogli slišati vremenske napovedi za kar ves mesec naprej. Upajmo, da bo tudi Sydney dobival take napovedi od brata Melbournea, pa boljše, kot jih premore sam. Je rekla oni dan sitna Sydneyčanka: Po trikrat na dan naši vremenski preroki spremenijo svojo napoved, pa se še petkrat zmotijo. Seveda ženska ni pomislila, da je Sydney velika in dolga vas, pa je kaj lahko v isti minuti dež v Liverpoolu, v Woollahri pa žarko sonce. Ne verjamemo, da bo Melbourne vedel za vreme vseh sydneyjskih mestnih delov 30 dni naprej. Težko bo vsem ustregel.

ČRNE BARVE NA ANGLEŠKEM, ali vsaj bolj ali manj temne, je vedno več na obrazih ljudi. Po vojni je Anglija začela sprejemati vseljence iz raznih dežel "Commonwealtha" kar na debelo. Računajo, da jih je že kak milijon, prihajajo pa še nadaljnji. Glede zaposlitve baje ni posebnih težav, na drugih področjih vsakdanjega življenja jih pa ne manjka. Nastajajo zelo resna trenja med domačini in tujci, pa tudi med tujci samimi. Nekateri se boje, da bo Anglija postala podobna Ameriki, če že ni: rasna trenja, velik problem! Nekateri bi radi to izrabljali za politične namene. Drugi trezno poudarjajo, da je rasni problem vse prej kot strankarska zadeva, ves narod se mora zavedati, da je treba vprašanje z vseh mogočih vidikov prav resno premisliti in napraviti primerne ukrepe.

V ITALIJI SO OBČINSKE VOLITVE sredi novembra pokazale, da privlačnost komunizma v širokih plasteh naroda še nikakor ni popustila. Rajši nasprotno. Komunistični glasovi so pri teh volitvah v primeri z lanskimi splošnimi volitvami narasli za dva odstotka. Vendar so krščanski demokratje v večini nekako 3 proti 2. Komunizem je še vedno silno nevaren. Ne varajmo se!

PROTESTANTOVSKI PASTOR z imenom Hald živi in dela v Kopenhagnu, glavnem mestu Danske. Pred več leti je z grozo opazoval, koliko ljudi napravi samomor. V časopisju je pozval vse, ki se nagibajo k samomoru, naj se javijo pri njem, preden se končno odločijo za usmrnitev samih sebe. Takoj so se začeli javljati in od tedaj mož nima več miru. Sam pravi: Vsak dan prejmem do 90 telefonskih klicev s prošnjo za osebni sestanek. Kličejo me iz vseh krajev Danske, pa tudi Norvežani in Švedi. Lahko sem dognal, zakaj se toliko ljudi odloči za samomor. Vzrok je ta, ker večina teh nesrečnežev ne ve več, kaj je *g r e h*. Vdajajo se grehom brez premisleka in izgubijo vse veselje do življenja, ker jih greh napravi nesrečne do ubupa.

SVETI OČE PAVEL VI. se je srečno vrnil iz Bombay v Indiji, kjer se je udeležil veličastnega evharističnega kongresa, prvega na azijskih tleh. S svojim poletom v tako oddaljeno deželo je napravil zgodovinski prelom s preteklostjo v življenju papežev. To je svetovni tisk krepko poudarjal. Zvesto je spremljal papeža po njegovih potih in prav posebno opazoval popolnoma nov prizor, kako je papež obiskal neko bombaysko sirotišnico ter skupaj s sirotami sedel k mizi za zajtrk. Silno važno je tudi papeževo osebno srečavanje s predstavniki nekrščanskih ver, ki jih je Azija polna. Vse je pozivljaval k sodelovanju za boljši svet in ohranitev miru. Pravijo, da je s to potezo papež raztegnil "ekumensko" misel tudi na nekristjane in tako še bolj poudaril pomen vatikanskega koncila.

SPLOŠNE VOLITVE ZA SENAT, ki jih je Avstralija izvedla v soboto 5. dec., niso prinesle kaj posebno novega. V glavnem so pokazale, da vlada g. Menziesia uživa vsaj pasivno zaupanje večine volilcev. To sicer za nas verjetno ni posebno važno. Velik pomen vsakih volitev v Avstraliji je pa v tem, da se izvedejo mirno in brez najmanjših neredov. Ni vse tako lepo v avstralski demokraciji, kot bi človek želel, poglavitno pa vendar je: vsak volilec se lahko popolnoma svobodno odloči, kateri stranki ali kateremu kandidatu bo oddal svoj glas. Svobode nam v Avstraliji res ne manjka. V marsikaterem pogledu je imamo celo — preveč.

ZVEZA MED AMERIKO IN EVROPO, kolikor je svobodne, preživlja resno krizo. To se pozna zlasti v odnosih posameznih držav do obrambne organizacije pod imenom NATO. Ustanovili so jo pred leti, da bi svobodni zahodni svet pod njeno — zaščito stal na straži zoper napredovanje

agresivnega komunizma. Skoraj ves svobodni zahodni svet se je je oklenil. Ker pa zahodnjaki zmerom manj pričakujejo vojnih podvigov od strani Sovjetije, se jim NATO ne zdi več tako potreben. Zlasti de Gaulle ne more uvideti potrebe za načaljnji obstoj močnega NATO. Že zato ne, ker noče biti kakorkoli odvisen od ZDA. Kar odkrito napoveduje izstop Francije iz obrambnega NATO. V takih okoliščinah začenjajo tudi ostale članice ugibati, kaj bi kazalo napraviti in s čim nadosmestiti NATO, ako pride do njegovega razpada. Če bosta ostali Sovjetija in rdeča Kitajska še naprej v napetih odnosih, si bo Zahod že lahko privoščil medsebojno odtujevanje in in razdiranje nekdanjih zvez. Utegne pa priti čas, ko se bo zaradi same Kitajske hitel spet povezovati.

CONGO V AFRIKI bi hoteli komunisti spraviti v svoj žep. Če že ne vse dežele, pa po zgledu Koreje, Vjetnama in Berlina. Po komunistih nahujskani uporniki domačini nočejo priznati vlade predsednika Čombeja in divjajo zoper domačine in Evropejce, kjerkoli morejo do njih. Mučili in pomorili so jih na tisoče, med njimi misijonarje in misijonarke vseh krščanskih ver. Čombe je poklical na pomoč svoji redni vojski zunanje države. Odzvale so se s tem, da so poslale svoje ljudi reševati trpeče pod komunisti. Mnoge so res še o pravem času rešili, za mnoge druge je bilo prepozno. Moskva in Peking, ki sta "navdušena" za mir na svetu, pa vpijeta, da Belgija in Amerika itd. uganjata v Congu — agresivnost . . .

PRIŠEL BO ČAS

I. Burnik

*Čas bo prišel —
Takrat bomo mi otroci
s smehljajem v očeh
kakor ozimina živo ozeleneli.*

*Nič mandolatov!
V spovednici bomo naši
duhovnih potrebščin
za mirno ločitev.*

*Preddurje prekatov se širi,
glas raste v molitev —
Čas bo prišel!*

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Njeno prvo pismo

Dragi Kotičkarji! Moje ime je Marija Pleterški. Naša družina živi v Glebe. Stara sem osem let in hodim v katoliško šolo St. James, Forest Lodge. Poleg očka in mamice imam zelo rada tudi mlajšo sestrico Bernardo in bratca Milana. Praznik Kristusa Kralja, 25. oktobra, je bil zame velik dan. Ta dan sem prejela prvo sveto obhajilo v naši župni cerkvi. Sedaj bom pogosto prejemala Jezusa v svoje srce in ga prosila, naj čuva moje roditelje in sestro ter bratca. Prosila ga bom tudi, da naj blagoslovi vse "Kotičkarje". Ko bom šla k birmi, se bom pa zopet oglasila. Lepo pozdravljam urednika in vse kotičkarje.

Marija Pleterški

Pisma Miklavžu

Dragi Miklavž! Moja želja je, da bi imela kolo. Vozila bi se v šolo. Prosila sem že ateka in mamico, pa pravita, da ne zmoreta. Čudno je, da oba enako pravita. Če primakneš kolesu še žogo in nekaj igrač, bom prav srečna. — **Veronika Vuk**, Cabramatta.

Dragi Miklavž! Stara sem 11 in imam velike želje. Tudi jaz bi rada kolo. Prosim pa tudi za novo obleko moji mamici in ateku. V šolo hodim k sestram v Cabramatto. Zelo rada igram odbojko, svoje žoge pa nimam. Če imaš katero odveč, mi jo prinesi, prosim. — **Marija Vuk**.

Dragi Miklavž! Jaz sem Regina. Sem še majhna. Rada bi voziček in punčko, da se bom igrala. Voziček lahko prineseš na dom ali v dvorano, ko prideš v Sydney. Pridi kmalu! — **Regina Vuk**.

Ta glava je narejena iz voska. Umetnik ji še popravlja ustnice. Ti pa povej, kdo ima tako glavo — živo — na vratu.

Še dva pišeta Miklavžu

Meni je ime Zvonko in hodim v slovensko sobotno šolo v Cabramatti. Želim se dobro naučiti slovensko. Imam željo, da mi prineseš žogo. Doma mi je ne morejo kupiti. Kmalu bomo imeli šolske izpite, pa se moram veliko učiti. Ko bodo počitnice, se bom kopal in večkrat gledal televizijo. Lepo pozdravlja **Zvonko Klemenc**.

Miklavžu pišem, naj mi prinese uro. Druge želje nimam. Starši mi ure ne bodo kupili. Mislim, da sem zanjo še premajhna. Če je tudi ti ne moreš prnesti, nič za to. Bila bi pa srečna, če bi jo dobila. Ob sobotah obiskujem slovensko šolo v Cabramatti. Gospod učitelj je prijazen. Prosim, prinesi mu kako darilo. Za starše ne vem, kaj bi radi. Mislim, da bi jih vsaka malenkost razveselila. Če ne moreš vsem mojim željam ugoditi, bo vseeno dobro. Vendar te prosim, ne pozabi mojih staršev in drugih, ki so tako dobri do mene. — **Zdenka Klemenc**.

Pehta se oglašča

Že dolgo nisem nič napisala za naš Kotiček. Zato moram pohiteti preden pride novo leto. Z bratcem Johnny-jem želiva vsem kotičkarjem po širni Avstraliji vesele in blagoslovljene božične praznike, posebno pa naši učiteljici Anici, kakor tudi g. patru uredniku, patru Baziliju in patru Odilu.

Napisala bom, kako sva bila z bratcem Johnny-jem povabljeni v "Ozanam House". To je hiša za revne in stare ljudi. Oba sva bila oblečena v naše narodne noše. Samo jaz sem prišla v zadrego; tako sem zrasla, da nisem mogla spraviti moje noše nase. Pa mi je priskočila mama na pomoč. Dala mi je svojo narodno nošo. Mama je kar gledala, ker mi noša ni bila nič prevelika. Jonny-ja smo letos še stlačili v njegovo staro nošo. Samo škornji so ga tako tiščali, da je komaj čakal, da je bilo vsega konec v "Ozanam House". Ta dan je v tej hiši vse lepo in prijetno. Po dobri večerji je mala predstava. Med drugimi je bil povabljen tudi en čarodej iz Španije. Johnny mu je pomagal streči. Mi pa smo se vsi do solz nasmejali.

Na ta dan je hiša odprta za vsakega, da si jo lahko ogleda. Pride dosti ljudi. Spraševali so nas, odkod sva. Seveda sva povedala, da sva iz Slovenije.

Magda Mesar

Dragi Kotičkarji! Spet se oglašam, ker bi rada vsem svojim prijateljem povedala, da se je izpolnila moja največja želja. Po dolgi vožnji Buenos Aires — Genova — Melbourne je srečno prispela moja mamica in z njo moja sestra Janika in bratec Karli. Moja teta, bratranca Cvetko in Vinco, moj ata in jaz smo jih šli čakati v pristanišče. Ko se je ladja ustavila, smo jih kmalu opazili na gornjem krovu. Vsi smo mahali z rokami in klicali, kolikor se je dalo, pa nismo mogli nič razumeti. Bilo je mnogo ljudi, ki so se obnašali ravno tako kakor mi. Bilo je vsega dovolj, smeha in solz. Kakšno je bilo snidenje, ne morem opisati. Vem samo to, da sem se smejala in jokala. Ata pravi, da sem imela v grlu velik cmok. Meni se pa zdi, da smo ga imeli vsi, tudi ata. Sedaj smo, hvala Bogu, zopet vsi skupaj. Zelo sem hvaležna moji teti in stricu, ki sta nam veliko pomagala, da je mama tako kmalu prišla za nama. Lep pozdrav vsem Kotičkarjem. — **Metka Škofic**, Kew.

Pripis 1: Dovolite, da se vam predstavim. Ime mi je Janika in sem Metkina sestra. Tudi jaz sem zelo vesela, da smo zopet vsi skupaj. Rada bom hodila v slovensko šolo in brala Kotiček. Tudi pisala bom, če vam ne bo v nadlego. Pristrčen pozdrav. — **Janika Škofic**.

Pripis 2: Meni je ime Karli in sem Metkin brat. Bom tudi jaz Kotičkar, samo malo moram še zrasti. Na svidenje! — **Karli Škofic**.

IVAN CANKAR — BOTER

(s str. 365.)

Izbirali smo ime. Dejala sem: "Meni ugaja Borut ali Adrijan".

Odvrnil je: "Borut že še, a Adrijan se sliši kakor preganjalec kristjanov — Hadrijan. Ja, pa kaj premišljuješ? — Janez naj bo! Oče mu je Ivan, boter Ivan, naj bo pa še mali Ivan. Meni ugaja najbolj — Janez. Tako me je klicala moja mati. Žal mi je, da sem se podpisoval Ivan. Če ne bi delal zmešnjave s svojim imenom, prekrstil bi se v Janeza Cankarja. Štefan, Matija itd., to so imena!"

Meni je pa šumelo toliko lepih, redkih imen v ušesih, končno sem se vdala. Pa naj nosi na drugem mestu še moje ime! Obveljalo je: Janez Marija.

"To sta najbolj pošteni kranjski imeni", je pristavil.

"Lahko boš malega ljubkovala: Janezek, Janček, Vanček itd".

In odšli so h krstu — slaven boter z brhko botrico.

Kmalu so se vrnili židane volje.

Misli, December, 1964

Že dolgo nisem nič napisala za Kotiček, ker sem morala mnogo pomagati mami. Ko se je pa delo končalo, je moja mama kupila majhnega bratca, katerega smo vsi veseli. Ko je bil naš baby star dva tedna, se nam je zgodila zelo velika nesreča. Saj že veste, da smo izgubili našega dobrega in nikdar pozabljenega ateka. Moji ubogi mami je hudo tudi zato, ker naš baby in tudi Igor, komaj dve leti star, ne bosta nikdar poznala ateka. Jaz in Eda se ga bova vedno spominjali, ko sva starejši. Otrokom slovenske šole v Melbourneu in gdični Anici se iz vsega srca zahvaljujemo, ker ste nam dobiček darovali v tej nesreči. Lepo vse pozdravljamo in želimo srečen in blagoslovljen Božič in novo leto. Uršičeve deklice pričakujemo za Božič. Le pridite, nam boste pomagale okrasiti drevesce. — **Lili Tomažič**.

"Marica", je dejal Cankar, "če bi ti videla ministranta, kako je neverjetno pogledal, ko sem mu stisnil v roko — krono. Še enkrat se je ozrl, če je res".

(Tedaj je bila krstna taksa za ministranta 40 vinarjev, krona jih je imela 100).

"Gospoda botrčka moram pohvaliti", je hitela moja sestra-botra, "bolje je razumel krstne obrede kakor jaz. Pridni ste, gospod Cankar!"

"Jutri sem pa povabljen na Rožnik kot poročna priča", je smeje se povedal. "Slednjič si bom domišljjal, da ne morejo ničesar opraviti brez mene".

Pozno v noč smo kumovali, kakor se spodobi ob takih prilikah. Prepevali smo naše narodne pesmi, Cankar nas je pa vodil. Najbolj mu je bila všeč tista, ki smo jo večkrat ponovili:

Moj očka so mi rekli:
oženi se, moj sin,
tam gori na planincih,
oženi se, moj sin.

Kako se bom oženil,
k' nobene ne poznam,
tam gori na planincih,
k' nobene ne poznam.

"To je naša poezija!" je vzkliknil in znova začel: "Kako se bom oženil . . ."

Prenočil je tisto noč pri nas.

Zjutraj se je odteščaval s slivovko v kuhinji moje sestre Julke, ki je imela sedmero dece. Cankar je sedel v otroško klop in povabil male k sebi rekoč:

"Pustite male k meni, ker njih je nebeško kraljestvo".

(Iz knjige Miha Maleš PODOBA
IVANA CANKARJA)

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 20. dec. (tretja v mesecu): **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10:30. **Pred mašo spovedovanje za božič.**

Torek 24. dec. — božična vigilija

1. **Spovedovanje** v Cabramatti pop od 1 do 2.30 v znani novi cerkvi.

2. **Spovedovanje** v Blacktownu pop. od 3 — 5:30. Slovenski napis na spovednici.

3. **Spovedovanje** v Paddingtonu (St. Francis) od 6 — 7 zvečer. Slovenski napis na spovednici.

4. **Spovedovanje pred polnočnico** od 9 — 12 na Abercromby in Broadway Sts. Ne odlašajte na zadnji hip!

POLNOČNICA

Kakor lani, tako bo tudi letos naša polnočnica v cerkveni dvorani fare sv. Benedikta na Broadway blizu centralne postaje.

Dvorana bo spet začasno spremenjena v cerkev. Vhod iz ulice Abercromby. Spovedovanje od 9. naprej. Pri polnočnici bo pel tudi moški zbor.

WOLLONGONG

NA BOŽIČNI DAN, 25. dec. izredna služba božja ob 5. pop v katedrali. Spovedovanje od 4. naprej.

BRISBANE

G. dr. Mikula pride na božični dan. Srečali se boste najprej pri spovednici, potem služba božja po že znanem vam programu.

Nedelja 27. dec. (četrti v mesecu):

1. **Sydney** (St. Patrick) ob 10:30.

2. **Villawood** (Gurney St.) ob 10:15.

3. **Hamilton — New Castle** — izredna služba božja ob 6. zvečer v Hamiltonu.

NOVO LETO 1. jan. 1964 (zapovedan praznik):

Leichhardt (sv. Jožef ob 10:30.

CANBERRA, ob 7. zvečer služba božja v St. Mary's poleg Civica. Pol ure pred mašo spovedovanje. Pride dr. Mikula.

Nedelja 3. jan. (prva v mesecu): **IME JEZUSOVO**

Blacktown ob 10:15,

Croydon Park ob 10:30.

Nedelja 10. jan. (druga v mesecu) **SVETA DRUŽINA: Sydney, St. Patrick, ob 10:30.**

MOLITVENA ZVEZA ZA BLAGOR DOMOVINE

V nedeljo 3. jan. bomo spet molili v gornji namen v kapelici cerkve sv. Frančiška v Paddingtonu ob 4. popoldne. Lepo vabljeni.

IZ ODLOKA O SVETI MAŠI

(Po sklepih vesoljnega zbora)

“Cerkev resno želi, da Kristusovi, verniki, ki so navzočni pri tej sveti skrivnosti — sveti maši — niso tam kot tujci in gledalci, ki ne znajo govoriti. Nasprotno! Obrede in molitve morajo dobro razumeti in pri svetem dejanju morajo čim bolj popolno in pobožno sodelovati. Božje besede jim morajo razsvetliti razum in Gospodovo Telo jih mora pri obhajilni mizi hraniti. Naj Gospoda zahvaljujejo s tem, da skupaj z duhovnikom darujejo Bogu brezmadežno žrtev. Naučijo naj se tudi darovati sami sebe. S Kristusom Srednikom naj se vedno bolj bližajo Bogu, ki bo končno vse v vsem.”

VSEM ROJAKOM PO ŠIRNI AVSTRALIJI VOŽČIJO BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO 1965 slovenski duhovniki

dr. Ivan Mikula
p. Bernard Ambrožič
p. Bazilij Valentin
p. Odilo Hajnšek
p. Valerijan Jenko.

SLOMŠKA NA OLTAR

UREDNIŠTVO "DRUŽINE" JE VPRAŠALO mariborskega škofa dr. Držečnika, če bo koncil kaj pripomogel, da katoliški svet bolje spozna našega svetniškega kandidata A. M. Slomška. Škof odgovarja:

"Kakor znano, so bili Slomškovi spisi izročeni sveti obredni kongregaciji tik pred začetkom 2. vatikanskega cerkvenega zбора. Sedaj se vrši presoja njegovih spisov. V tej istočasnosti upravičeno gledamo posebno delo božje previdnosti, ki je Slomškov postopek za beatifikacijo časovno povezala z 2. vatikanskim zborom.

"V tem je nedvomno označen pomen božjega služabnika Slomška, ne le za njegovo ožjo domovino, temveč za vesoljno Cerkev. Ta pomen je v njegovem delu za zedinjenje kristjanov, ki je tudi v središču prizadevanja 2. vatikanskega cerkvenega zбора.

"Zato nameravamo v času letošnjega zasedanja izročiti koncilskim očetom kratek Slomškov življenjepis. Pripravljena je italijanska, francoska in angleška izdaja, sedaj se pripravlja natis nemške. Koncilskim očetom bo priložena prošnja, naj predložijo sv. Očetu prošnjo za beatifikacijo božjega služabnika Slomška. Prepričan sem, da bodo mnogi koncilski očetje to storili."

Gornjo izjavo je dal mariborski škof ob začetku letošnjega zasedanja v Rimu. Verjetno bomo kmalu zvedeli, koliko odmeva so našli slovenski škofje na svoj poskus med koncilskimi očeti.

ŠTEFANOVANJE V PADDINGTONU

Tudi letos ste vsi lepo vabljeni na
to tradicionalno zabavo

Igrala bo domača slovenska godba

PADDINGTON TOWN HALL

v soboto, 26. decembra zvečer

Slov. Karitas

Ista številka DRUŽINE poroča tudi precej izčrpno o predlogih kardinala Suenensa v zadevi razglaševanja blaženih in svetnikov. O tem smo že brali tudi v MISLIH. Te njegove besede med drugimi navaja DRUŽINA: "Sedanji postopek je mnogo predolg, preutrudljiv in preveč centraliziran v Rimu. S poizvedovanjem, kakor se danes vrši, so zvezani veliki stroški. Temu se ni čuditi, ker se postopek za razglasitev zaključil šele po 50 ali 80, mnogokrat šele po 100 letih. Mnogo tega bi mogle rešiti škofovske konference in kandidata razglasile za blažene le za lastne škofije. Papež bi potem proglašal za svetnike le tiste, ki so bili že razglašeni za blažene in katerih slava bi presegala meje domačih dežel."

Ni še znano, če bo in kdaj bo ta predlog prišel na glasovanje. Gotovo pa zlasti Slovenci težko čakamo na rezultat tega dobrodošlega predloga. —

P. ODILO, namestni postulator, je prejel od zadnjega poročila naslednje darove za Slomškovo zadevo: £ 2-0-0 Janez Burgar; po £1-0-0: osem neimenovanih preko MISLI. — Iskrena hvala!

NEW SOUTH WALES

Fairy Meadow. — Podpisani sem nov Slovenec v Avstraliji. Lepo pozdravljam vse tukajšnje rojake. Tudi sporočam pozdrave od g. dr. Pavla Robiča v Rimu. Tako mi je naročil pred odhodom, naj pozdravim v njegovem imenu vse, ki ste ga poznali. Vsem želi vse dobro, posebno dosti zdravja. On sam se ima dobro, je rekel, vsem vošči lepe božične praznike in srečno novo leto. Tem voščilom in pozdravom se pridružujem tudi jaz — **Viljem Fras, Balagownie Hostel.**

SLOVENSKO DRUŠTVO "DANICA"

v Wollongongu želi za Božič in Novo leto vsem članom in vsem drugim rojakom v Avstraliji mnogo sreče, zdravja in zadovoljstva! — **ODBOR.**

Stanmore. — Moram nekoliko popraviti zgo-dbo o skladatelju Vinku Vodopivcu, ki jo je v prejšnji številki povedal rojak Pepe Metulj. Zvedel sem namreč, da se g. Vinko in dr. Tavčar nista nikdar srečala. Zgodba je sicer resnična, pa se ni zgodila v Ljubljani, ampak v Gorici. Bila je tam nekoč birma in potem so se odličnjaki zbrali k pojedini. Seveda so praznili tudi kupice. Naenkrat postane rajni nadškof dr. Borgia Sedej pozoren na Vinka in mu zakliče: Ali nisi ti Vodopivec? Ta je brž razumel in odgovoril: Najprej sem Vinko, potem šele Vodopivec. Vsem navzočim in tudi nadškofu je odgovor močno ugajal. Takšna je torej ta zgodba. O njej sem zvedel naravnost iz ust gdične Tončke Vodopivčeve, ki je Vinkova sorodnica. Bilo nas je več skupaj pri njej in smo pridno praznili kupice. Ker gospodična ni Vinka, ampak Tončka, kar je Pepe prav zapisal, nam ni stregla z vinom, ampak z benediktincem, ki je tudi dobra medicina. Pepetu Metulju in vsem rojakom želi prav vesel Božič in srečno novo leto. — **Lucijan Mozetič.**

VICTORIA

Geelong. — Rada bi bila bolj izobrazena, da bi mogla napisati in dati v javnost poziv na tukajšnje rojake in spodbudo za več skupnosti. Na žalost mi pero ne teče dobro, pa se ne upam podpisati. Morda pride kaj v MISLI od mojih vrstic, pa samo s podpisom Naročnica. Opažam namreč, da zadnje čase tu v Geelongu slovensko življenje pojema in rojaki spimo. Malo jih prihaja k slovenskim mesečnim mašam, društvo je pa menda kar zaspalo. Slišim, da je obljubljen Miklavževanje, to je pa menda vse. Pa smo imeli nekoč živahno organizacijo, zakaj zdaj ne več? Tudi slovensko šolo je p. Bazilij začel po maši, pa kaj, ko ima navadno kaj drugega posla in se mu vedno tako mudi nazaj v Melbourne. Ali res ni nikogar med nami, da bi poprijel? Tudi za petje bi se morda lahko kaj potrudili, pa je videti, da vse čaka, kdaj bo mogel pater kaj delj ostajati med nami in dati pobudo za to in ono, pa tudi pri načrtih pomagati. Res je škoda, da je pater tako zaposlen v Melbourne, spet pa ni prav, da bi moralo vse viseti na duhovniku. Ali drugi nismo Slovenci? Lepo je bilo, ko nam je melbournška Slomškova šola prišla igrat, pa zakaj bi naši otroci ne mogli tudi kaj pokazati? Tudi se zdi, da smo se odtujili slovenski skupnosti v Melbourne. Nekoč smo se jim pridruževali za obisk slovenskega pokopališča in romanja v Sunbury, zdaj komaj še kaj. Ne vem, zakaj je med nami tako mrtvilo. Ali ne bi kdo drug kaj napisal za spodbudo naši skupnosti, ki zna bolje sukati pero kot jaz. Zapisala bom samo še pozdrav in vesel Božič vsem rojakom v Geelongu in drugod. — **Naročnica.**

Myrtleford. — Prav lepo se zahvaljujemo vsem prijateljem, znancem ter ostalim, ki ste pložili cvetje na krsto in spremili mojega moža in našega očka Edija Tomažiča na njegovi zadnji poti. Hvala vam za vaše molitve. Hvala tudi vsem za denarno pomoč — Bog vam tisočero povrni! Posebno iskrena zahvala p. Baziliju, družinam Bedrač, Uršič in Škof ter gdični Anici Srnec. Tudi vsem drugim lepa hvala in Bog povrni! Vsem naročnikom MISLI pa voščimo blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto. — **Lucija Tomažič z otroki.**

Pascoe Vale. — Tako hitro bežijo dnevi, pa tudi leta. Morda zato, ker nimamo v Avstraliji takih stisk in bridkosti, kakor jih imajo marsikje drugod po širnem svetu. Tu doživimo mnogo lepega. Zadnji teden, na primer, so nam sydneyški pevci priredili nepozaben večer s tako imenitnim koncertom slovenskih pesmi. Škoda, da se ti fantje ne odločijo za snemanje na ploščo. Vsak ljubitelj slovenske pesmi bi jo hotel imeti in bi jo zmerom znova zavrtel. Bila bi mu košček domovine v morju tako enolične tujine. Hvala "Škrjančkom" za nemajhni trud. Želel bi jih kmalu spet videti in slišati v naši sredini. — Vesele božične praznike želim vsem naročnikom MISLI, posebno pa p. uredniku. Naj mu Bog da še mnogo zdravih let in z njimi uspešnih MISLI. — **Jože Grilj.**

VSEM SLOVENCEM, PRIJATELJEM,
KUPOVALCEM NAŠIH GRAMOFONSKIH
PLOŠČ IN OBISKOVALCEM NAŠIH PRI-
REDITEV VOŠČIMO

V E S E L B O Ž I Č

IN SREČNO NOVO LETO.

Slov. zbor TRIGLAV, Melbourne

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Mark Anthony Markovski, Mosman. Oče Krste, mati Vinka, r. Skok. Botrovala Franc in Ivanka Valenčič — 25. oktobra 1964.

Eddy Joseph Prinčič, Smithfield. Oče Jožef, mati Marija, r. Butinar. Botrovala Bruno in Sonja Prinčič — 8. novembra 1964.

Marianne Robar, St. Mary's. Oče Maks, mati Josephine, r. Klobasa. Botrovala Drago in Josephine Twrdy — 15. novembra 1964.

Andrej Kajfež, Blacktown, oče Andrej, mati Nada r. Biliš. Botrovala John Irena Putre — 1. nov. 1964.

Diana Elizabeta Šmuc, Girraween, oče Ludvik Jr., mati Waltraud Čerpes. Botrovala Otmar Raner in Otilija Tanasič — 15. nov. 1964.

VESEL BOŽIČ in SREČNO NOVO LETO
vsem rojakom širom po Avstraliji vošči
Janez Primožič, Brisbane

NADALJNI DAROVI Z SKLAD

(V oktobru in novembru)

£ 3-0-0: Anton Pasič; £2-0-0: Silvo Franca, Jože Kovačič; £1-0-0: Marija Ivančič, Tone Vogrin, H. Vujica, Agnes Hodalj, Viktor Luksič, Ivanka Kariž, Peter Arlič, Frank Penko, Ida Turk, Neimen., Mark Golar; £ 0-10-0: Ivan Fatur, Ivan Zele, Mario Likar, Jakob Božič, Gabr. Čefarin, Bob Čelofiga, Danilo Šajn, Pavel Cenčič, Marija Birsar, Karl Perko, Ludvik Cerkenik, Ivan Štrucelj.

SLABA "BIRA" za dva meseca — ali se vam ne zdi? Toda tem, ki so tu navedeni: Iskrena hvala! — Zdaj pa še dve slabi novice:

ZA NOVEMBER in nadalje nam je tiskarna povišala mesečni račun od 8 do 10%. Papir se je podražil in delavcem so morali plače povišati. Klišarna je dvignila cene že sredi leta . . .

OB KONCU NOVEMBRA je še blizu 400 prejemnikov MISLI na dolgu za 1964 — ali več. Človek ugiba: Ali so se MISLI poslabšale ali ljudje?

KLJUB VEMU: Za novo leto boste prejeli KOLEDARČEK in kuverte za poravnavo naročnine. Potem bomo znova potegnili in vlekli dokler pač bomo . . .

QUEENSLAND

Brisbane. — Našemu neumornemu potujočemu misijinarju g. dr. Mikuli se je končno uresničila želja. Obiskal je raztresene rojake po srednjem in severnem Queenslandu na sladkornih in tobačnih farmah. Ko se je za Vse svete spet ustavil pri nas, nam je sporočil njihove pozdrave ter nam opisal težave trupolnega dela, ki jih je videl. Skupaj smo obiskali počivališča naših rajnih, ki tam čakajo na vstajenje. Pomolili smo zanje in se poklonili njihovem spominu. G. misijonar nas je opozoril na svoj obisk v Brisbanu na sveti božični dan in izrazil željo za polnoštevilno udeležbo od naše strani. Res pridimo vsi do zadnjega! Verjetno bomo že imeli za Božič mohorske knjige iz Celovca, dobile se bodo pri podpisnemu. Argentinski ZBORNIK bo pa prišel dokaj pozneje, bo pa takrat toliko bolj dobrodošel. Saj je vedno tako bogat, da je njegovo branje pravi užitek. Ker je pričujoča številka MISLI zadnja v tem letu, naj bo izrečena želja, da bi naš list tudi v prihodnjem letu mogel srečno izpolniti svoje versko in narodno poslanstvo. Bog živi! — **Janez Primožič.**

AKCIJA ZA DOM

SKLAD ZA SLOVENSKI DOM V SYDNEYU je v zadnjem mesecu poskočil za dobrih sto funtov. K temu sta pripomogla v glavnem družabna večera v St. Francis Hall, Paddington 7. in 21. novembra. Prvi je prinesel 60. drugi pa 31 funtov čistega dobička. Oba večera sta bila zadovoljivo obiskana, čeprav je bilo še dovolj prostora na razpolago, posebno 21. novembra. Vsem, ki so se odzvali vabilu, prišli na zabavo, ob tej priliki darovali za DOM ali kupili SREČKE — in vsem, ki so kakorkoli s svojim trudom in delom pripomogli, da so prireditve lepo uspele — se v imenu Akcije iskreno zahvaljujem in se priporočam v bodoče. Tudi med člani Akcije je bilo ob tej priliki opaziti lepo mero smisla za žrtve in složno sodelovanje. Brez tega je vsako podjetje obsojeno na propad. Če bomo nesebično delali, misleč le na narod in skupnost, potem bo narod in mi v njem nekaj imel od tega. Če bomo pa iskali sebe, pa nihče ne bo nič imel od tega; tak trud se bo izjalovil in končno bomo tudi sebe ogoljufali.

SILVESTROVANJE

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

Akcija za Dom

vas vabi na

v četrtek, 31. decembra ob 9th zvečer

v St. Francis Hall, Paddington

(Vstopnice je treba vnaprej rezervirati)

Ob tej priliki bo tudi žrebanje dobitkov NOVOLETNE TOMBOLE v prid Doma.

Srečke za nagradno tombolo grede kar povoljno v promet med rojake. Celo v Melbourneju so jih naši "Škrjančki" lepo število prodali, ko so bili tam za koncert narodnih in umetnih pesmi 28. novembra. — Hvala jim! — Pa tudi urednik "Misli" je odkupil lepo število — namesto računa za oglas o tomboli v "Mislih", ki je bil v pretekli številki.

Srečke bodo še na razpolago na Štefanovanoju v Paddington Town Hall, 26. decembra in pa seveda na večeru zabave na starega leta dan — na Silvestrovanju v St. Francis Hall, Paddington. Rezervacije za Silvestrovanje še vedno lahko napravite telefonično v večernih urah pri v Ovičaju, 70-6185, pri Alfredu ali Rudiju Brežniku, 39-6378, ali pa pri p. Valerijanu, 31-7044 (najboljši čas je med osmo in deveto zjutraj). Tudi srečke za tombolo lahko naročite tem potom. Oboje pa lahko storite tudi če pišete na: Akcija za Dom, P.O. Box 122, Paddington, N.S.W. — Iskren pozdrav in hvala vsem prijateljem in podpornikom Akcije — dosedanjim in tudi bodočim!

Za odbor

p. Valerijan

Novi prispevki za Dom:

Prireditvi v prid Doma 7. in 21. novembra: £91.8.7. Po £5: J. Porok, M. Šušteršič. £4: V. Mavrič. £2.10.0: A. Lečnik; po £2: A. Slavec (Glebe), J. Janžekovič. £1: I. Kariž. — Dosedaj nabrana vsota znaša torej £606.12.4. — Hvala vsem skupaj!

ČE VERJAMETE AL PA NE

RUDI BREŽNIK je prodajal srečke za novoletno tombolo. Pristopi rojak Onganovič in zaprosi:

"Prodaj mi srečko s številko 978!"

Rudi pobrska med srečke in ugotovi:

"Ne morem. Sem jo že sam zase kupil."

"Prodaj jo meni, plačam ti zanjo 10 šilingov. Ti pa potem kupi drugi dve."

"Zakaj pa tako?"

"Zato, ker je to številka mojega avtomobila. Moj avtomobil zelo rad kaj 'zadene', morda bo srečka z isto številko zadela televizor."

Rudi mu je svojo srečko res prodal. Kdor verjame, naj ne kupi nobene srečke več. Onganovič ima televizor že v žepu.

LEDENE DOBE SONČNE AVSTRALIJE

TAKO RAD KAJ ZAPIŠE G. DR. MIKULA o "sončni" Avstraliji. Sonce seveda sveti, pa tudi greje. Zato marsikdo drug piše o topli ali celo vroči Avstraliji. Kar drži eno in drugo. Izjemo delata dva meseca ali trije, izjemo delajo ob svojih časih tudi nekateri kraji. Pa čeprav kdo v Avstraliji tudi zmrzuje in gazi sneg po pobočjih "Avstralskih Alp" — o kakšnih "ledenikih" nihče ne poroča. Današnja Avstralija jih ne pozna.

Profesor Browne, ki uči na sydneyjski univerzi, pa ve veliko povedati o ogromnih ledenikih v Avstraliji, posebno v območju današnjih Snowy Mountains in skoraj po vsej Tasmaniji. Moramo pa takoj dostaviti, da profesor študira Avstralijo, kot je bila nekoč. Pravi, da "bere" preteklost Avstralije v njenih današnjih gorah, hribih, dolinah, prepadih in tako dalje. Sploh v njenem današnjem površju. Tudi mi drugi lahko vse to vidimo, "brati" o avstralski preteklosti pa po večini ne znamo. Če nas stvar količkaj zanima, poslušajmo profesorja Browna!

Tri velike in dolgotrajne ledene dobe ima za seboj naša današnja "sončna" Avstralija. Prva je predvsem oklepala avstralske gore, druga je izdolbila čudne doline, tretja je ustvarila plitva jezera.

Poglejmo nazaj kakih 400,000 let! Ves sklop Alp in sveta daleč naokoli je bil en sam kos ledu. "Večni" led je segal globoko v nižine. V Tasmaniji skoraj do samega morja. Debela je bila ledena plast na nekaterih mestih do tisoč čevljev. Tako je potem ostalo skozi mnoga tisočletja, kaj bolj natančnega pa v avstralski zemlji ni "zapisano", pravi profesor Browne.

Potem se je začelo podnebje spreminjati. Kako in zakaj, profesor ne ve. Ve pa, da se je led počasi stajal in gora Kosciusko se nikoli več ni vanj zavila. Prišla pa je druga ledena doba, nekako 100,000 let je od takrat. Ta je obležala v dolinah, vrhove gora je pustila samim sebi. Na gore je padal sneg, se talil in njegove vode so se v dolinah zledenile. Led je rinil na vse strani in izdolbel čudne figure dolin in grap med hribi, ki jih še danes lahko gledamo. Jasno je, da tak svet pod ledom ni bil poraben za nobeno reč. Podobno je moralo biti tudi po drugih goratih krajih Avstralije, ostale pokrajine je pa pokrival sneg.

Pa tudi to ni trajalo brez konca in kraja. Podnebje je postajalo toplejše. Led se je začel umikati in snega je bilo manj. Odkod in zakaj te spremembe, profesor še ni razbral. Pravi, da je to "misteriozna" reč. In tudi to ve, da je nekako pred 20,000 leti prišla še tretja ledena doba. Ta ni bila tako huda kot prejšnji dve. Tudi je težko povedati, kako dolgo je trajala. Vsekako nekaj ti-

soč let. Potem je pa topla klima začela prevladovati in že več tisoč let je minilo, odkar je Avstralija videla zadnje ledenike. Ostala so velika jezera po sredi Avstralije in ob njih mogočni gozdi. Nato je prišla suha doba in vse spremenila v puščavo — razen ob morju.

Mi smo torej kar dobro zadeli, ko smo počekali na sedanje tisočletje in nismo že poprej rinili v Avstralijo. Ni bilo prijetno tu, kakor danes na Antarktiki ni. Zdaj nam pa res ni prenerodno živeti tu, posebno v nekaterih mesecih ne. Za "večno" se pa nikar ne navežimo na to zemljo, zakaj če so bile ledene dobe tu, čeprav v razmakih mnogih tisoč let, kdo more reči, da jih več ne bo? Da so bile, moramo kar verjeti sydneyjskemu profesorju, posebno še zato, ker mnogi drugi učenjaki podpirajo, kar on trdi. Da jih pa več ne bo, nihče ne garantira.

GODEC JURIJ IZ LIPOVCA

Odlomek povesti dr. Ivana Tavčarja

Jurij je bil godec in še prav dober godec. Je tudi razumel svojo harmoniko. Kadar je bilo treba pritisniti na tisti visoki glas, ki je bil na harmoniki pokažen, je zakričal namesto njega sam, da je vsem zašumelo po ušesih in da so vsi pesalci obenem zavriskali in tlesknili s petami ob tla.

A burke njegove grajati in se z dovtipi dotikati njegovih širokih čevljev ali čopka na vrhu njegove polhovke, tega si nihče ni upal. Vsak je vedel, da bo Jurij takoj zasolil tako, ki bo kar sapo zaprla, ali pa se razjezil, stisnil svoj meh pod pazduho in odšel.

Nekdaj še celo gospodu župniku ni zamolčal, ko so se hoteli nekoliko pošaliti z njim. Vprašali so ga namreč: "Nu, ti Jurij Štefeto! Ali mi veš povedati, če je že kakšen godec v nebesih."

Jurij razvleče usta malo na smeh — tako je storil vselej, kadar je imel kakšno "pametno" na jeziku — drobno pogleda izpod kosmatih obrvi in odgovori:

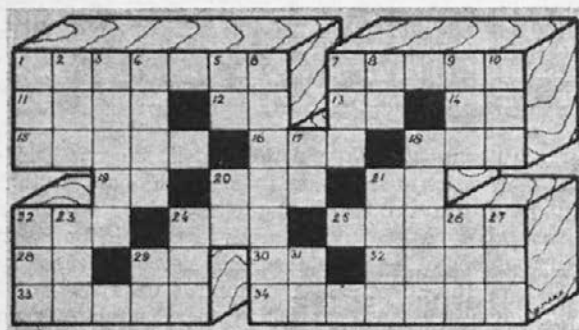
"Ne vem, gospod župnik. Vendar pa govore in pravijo, da je nekdanj eden bil na poti tja gor, pa da je na poti obolel in da so mu poslali v nebesa po gospoda, ker je bilo nazaj na zemljo predaleč, pa da v nebesih nobenega gospoda dobiti ni bilo."

Tako je imel Jurij za vsakega kako šibo namočeno, kdor se je hotel z njim šaliti.

KRIŽANKA

Ivan Marn

Navpično

Vodoravno

- 1 nebesno telo
- 7 slov. mesečnik v Avstraliji
- 11 ogrnjen, pokrit
- 12 kratica za company
- 13 osebni zaimek
- 14 ital. znamka tov. avtomobilov
- 15 packa
- 16 paradiž
- 18 starorimski pozdrav
- 19 on (nemško)
- 20 preprosta cesta
- 21 12. in 15. črka
- 22 zgoden
- 24 terice ga poznajo
- 25 peruti
- 28 veznik
- 29 začetnici imena slov. pesnika
- 30 kazalni zaimek
- 32 kis
- 33 smrekov plod
- 34 nasilno okradena

- 1 sladkovodna riba
- 2 žensko ime
- 3 časovna mera
- 4 hitro hlapljiva tekočina
- 5 začetnici imena in priimka slov. pis.
- 6 mesto v Kanadi
- 7 svojilni zaimek
- 8 veznik
- 9 vrsta športa
- 10 naziv
- 17 pri (angl.)
- 18 žensko ime
- 20 veznik
- 21 vrela voda
- 22 divja zver
- 23 rod starih Slovanov
- 24 neresnica
- 26 vdan brezdelju
- 27 roditelj
- 29 površinska mera
- 31 ali (angl.)

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo

v četrtek 31. dec. ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba
Lepo vabljeni.

BALKANIA

Zaloga kontinentalnih knjig in muzikalij

33 Campbell St., Sydney

KNJIGE — LISTI — SLOVARJI —
GRAMOFONSKE PLOŠČE — in še tisoč
drugih stvari, ki vas zanimajo, dobite v svo-
jem jeziku pri BALKANIJI, ki je košček
vaše domovine v sredini Sydneya!

Za božično in vsako nakupovanje se ob-
nite telefonsko ali osebno na BALKANIJO.
Z veseljem boste sprejeti in prijazno po-
streženi.

Pridite in si oglejte naš bogati izbor
knjig, listov, slik, razglednic, plošč z narod-
nimi pesmimi in še in še. Obiščite BALK-
NIJO še DANES!

Želimo vam vesele božične praznike in
srečno novo leto! — BALKANIA

PHOTO STUDIO

NIKOLITCH

3rd Floor, 108 Gertrude Street
Fitzroy, N. 6, Melbourne, Vic.

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst:

DRUŽINSKE ALBUME — POROKE —
OTROKE — PORTRETE — ŠPORTNE
SKUPINE — FOTOKOPIJE.

Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Telefon JA 5978

TRETJA PLOŠČA ZBORA "TRIGLAV"

Je izšla v Melbournu sredi septembra

V s e b i n a :

Štev. I. — Plesna glasba — Ko dan se
zaznava — Tam na vrtni gredi — Čutje me,
čujte — Mornar — Tirolska polka.

Štev. II. — Zborovske pesmi — Slovenija
goriška svita — Žabja svatba — Kako srčno
sva se ljubila — Stoji, stoji Ljubljanca —
Spet na vasi.

Cena plošči je £ 2-0-0

Lahko dobite še tudi prvo in drugo ploščo
Cena ista

V prodaji jih imajo: P. Bazilij v Kew,
uredništvo Slov. Vestnika in Vlado Trampuš
17 Birchwood Ave., Fawkner, VIC.

V Sydneyu: p. Valerijan Jenko,

66 Gordon St. Paddington.

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV.

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, moto-
cikle, mopede, radijske in televizijske aparate,
frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO!

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL, MELBOURNE, VIC.

Tel. 48-6759

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNIMI KOLESI, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDAJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJŠNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtíči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHIŠTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli